

Sygn. akt II AKa 202/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiktor Gromiec

Sędziowie: SSA Danuta Matuszewska (spr.)

SSA Andrzej Czarnota

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Pankowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Krzysztofa Nowickiego

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2016 r.

sprawy

P. W.

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

J. M. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

J. M. (2)

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

D. O.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

M. K. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k.

R. B.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k.

S. S. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 258 § 1 k.k.

M. W.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

M. C.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 258 § 1 k.k.

G. R.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

A. F.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k.

P. K. (1)

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

M. S. (1)

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych, prokuratora Prokuratury Okręgowej w S. odnośnie oskarżonego P. W. i J. M. (1) oraz prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w W. odnośnie oskarżonego P. K. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 16 stycznia 2015 r., sygn. akt **II K 60/12**

I. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do G. R. i na podstawie art. 437§2 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 5 k.p.k. postępowanie wobec tego oskarżonego umarza, obciąża kosztami postępowania w tym zakresie Skarb Państwa,

II. uchyla rozstrzygnięcia o karach łącznych pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonych P. W., S. S. (1), M. C. oraz o karze łącznej grzywny wobec D. O.,

III. uchyla punkt XXII wyroku i na podstawie art. 439§1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 7 k.p.k. umarza postępowanie o zarzucany M. C. czyn z art. 258§1 k.k.,

IV. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie I: obniża do 2(dwóch) lat wymierzoną oskarżonemu P. W. karę pozbawienia wolności,
 2. w punkcie II: przyjmuje, że oskarżony P. W. dokonał przypisanego czynu działając od początku 2007 r. w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, oraz że substancję psychotropową w postaci amfetaminy za pośrednictwem P. P. (1) nabywał do 28 października 2009 r., eliminuje z kwalifikacji prawnej czynu art. 18§1 k.k. a z podstawy wymiaru kary ust.1 art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii, uzupełnia kwalifikację prawną przypisanego czynu oraz podstawę wymiaru kar o art. 4§1 k.k., obniża do 6 (sześciu) lat wymierzoną karę pozbawienia wolności i ustala na kwotę 250 (dwustu pięćdziesięciu) złotych wysokość stawki dziennej grzywny,
 3. w punktach IV,VI,VIII, IX, XI, XII, XIV, XX, XXI, XXV,XXVII, kwalifikację prawną przypisanych czynów oraz podstawę prawną wymiaru kar uzupełnia o art. 4§1 k.k. , ponadto eliminuje art. 12 k.k. z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego D. O. w punkcie VIII,
 4. w punkcie IV: obniża do 100 (stu) liczbę stawek dziennych grzywny wymierzonej J. M. (1),
 5. w punkcie VIII: obniża do 100 (stu) liczbę stawek dziennych grzywny wymierzonej D. O.,
 6. w punkcie XIV: przyjmuje, że oskarżony S. S. (1) dokonał przypisanego czynu działając od początku 2007 r. w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, obniża do 3 (trzech) lat wymierzoną karę pozbawienia wolności,
 7. w punkcie XX: przyjmuje, że oskarżony M. W. brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 5,5 kg, eliminuje z opisu przypisanego czynu zachowanie polegające na dwukrotnym przechowywaniu w mieszkaniu w U. 10 kg. amfetaminy i obniża do 3 (trzech) lat i 6 (sześciu miesięcy) wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności,
 8. w punkcie XXI : obniża do 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy wymierzoną M. C. karę pozbawienia wolności,
 9. w punkcie XXV: obniża do 80 (osiemdziesięciu) stawek wymierzoną A. F. karę grzywny,
 - 10.w punkcie XXVII : obniża do 3 (trzech) lat wymierzoną M. S. (1) karę pozbawienia wolności,
 - 11.na podstawie art. 85 i 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. łączy wymierzone oskarżonym P. W. i S. S. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności, zaś D. O. jednostkowe kary grzywny i orzeka kary łączne: P. W. 7 (siedmiu) lat, S. S. (1) 3 (trzech lat) i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, D. O. karę łączną 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,
 12. uchyla rozstrzygnięcia o opłatach zawarte w punkcie XXX w stosunku do oskarżonych P. W., J. M. (1), D. O., S. S. (1), M. W., M. C., A. F., M. S. (1),
- V. utrzymuje zaskarżony wyrok w pozostałej części w mocy,
- VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: J. K. (Kancelaria Adwokacka w S.), K. S. (Kancelaria Adwokacka w S.) B. Ś. (Kancelaria Adwokacka w B.), A. S. (Kancelaria Adwokacka w S.), A. Z. (Kancelaria Adwokacka w S.) kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł brutto tytułem kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonych P. W., J. M. (1), M. W., M. C., A. F., na rzecz J. J. (Kancelaria Adwokacka w P.), kwotę 1476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) zł brutto tytułem kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonych J. M. (2) i R. B., na rzecz M. P. (1) (Kancelaria Adwokacka w P.) kwotę 2214 (dwa tysiące dwieście czternaście) zł brutto tytułem kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonych M. K. (1), G. R. i P. K. (1), a ponadto na rzecz adwokata B. Ś. (Kancelaria Adwokacka w B.) kwotę 399,51

(trzysta dziewięćdziesiąt dziewięć 51/100) zł oraz na rzecz adwokata M. P. (1) (Kancelaria Adwokacka w P.) kwotę 451,33 (czteryście pięćdziesiąt jeden 33/100) zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu,

VII.obciąża oskarżonych wydatkami postępowania odwoławczego związanymi z ich udziałem w sprawie; zasądza od oskarżonych: P. W. 15400 (piętnaście tysięcy czterysta) zł, J. M. (1) 2400 (dwa tysiące czterysta) zł, D. O. 1900 (tysiąc dziewięćset) zł, S. S. (1) 1900 zł (tysiąc dziewięćset) zł, M. W. 3400 (trzy tysiące czterysta) zł, M. C. 4900 (cztery tysiące dziewięćset) zł, A. F. 3600 (trzy tysiące sześćset) zł, M. S. (1) 4900 zł

(cztery tysiące dziewięćset) na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat za obie instancje, zwalnia oskarżonych J. M. (2), M. K. (1), R. B. z obowiązku uiszczenia opłat za drugą instancję; w części w jakiej postępowanie umorzono i w części uniewinniającej oskarżonych P. K. (1) i J. M. (1) kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. **P. W.** został oskarżony o to, że:

1) w okresie od co najmniej 1 lipca 2007 roku do 28 października 2009 roku na terenie województwa (...), w tym w S., G., S. i U. założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą, która miała na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w skład której wchodził: J. M. (1), M. D. (1), P. G., A. W., R. R., P. K. (2), M. M., M. C., M. S. (2), P. M. (1), R. H., G. B., T. B., M. D. (2), K. D., Z. R., A. K. (1), K. G., M. G., P. M. (2), P. P. (1), M. P. (2), D. P., G. S., A. K. (3), D. B., M. K. (2) i inne nieustalone osoby;

tj. o czyn z art. 258 § 3 kk

2) w okresie od co najmniej 1 lipca 2007 roku do 28 października 2009 roku w S., G., S. i U. działając wbrew przepisom ustawy „o przeciwdziałaniu narkomanii” w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie z J. M. (1), M. D. (1), P. G., A. W., R. R., P. K. (2), M. M., M. C., M. S. (2), P. M. (1), R. H., G. B., T. B., M. D. (2), K. D., Z. R., A. K. (1), K. G., M. G., P. M. (2), P. P. (1), M. P. (2), D. P., G. S., A. K. (3), D. B., M. K. (2) i innymi nieustalonymi osobami wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowych o wadze nie mniejszej niż 100 kilogramów amfetaminy;

tj. o czyn z art. 56 Ust. 1 i 3 Ustawy „o przeciwdziałaniu narkomanii” z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

B. **J. M. (1)** został oskarżony o to, że:

3) w okresie od co najmniej 1 lipca 2007 roku do 28 października 2009 roku w S. wspólnie z P. W., M. D. (1), P. G., A. W., R. R., P. K. (2), M. M., M. C., M. S. (2), P. M. (1), R. H., G. B., T. B., M. D. (2), K. D., Z. R., A. K. (1), K. G., M. G., P. M. (2), P. P. (1), M. P. (2), D. P., G. S., A. K. (3), D. B., M. K. (2) oraz innymi nieustalonymi dotychczas osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu wprowadzenie do obrotu znacznej ilości narkotyków w postaci substancji psychotropowych w postaci amfetaminy;

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk

4) w okresie od co najmniej 1 lipca 2007 roku do 28 października 2009 roku w S., działając wbrew przepisom ustawy „o przeciwdziałaniu narkomanii” w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie z P. W., M. D. (1), P. G., A. W., R. R., P. K. (2), M. M., M. C., M. S. (2), P. M. (1), R. H., G. B., T. B., M. D. (2), K. D., Z. R., A. K. (1), K. G., M. G., P. M. (2), P. P. (1), M. P. (2), D. P., G. S., A. K. (3), D. B., M. K. (2) i innymi nieustalonymi osobami wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowych o wadze nie mniejszej niż 100 kilogramów amfetaminy;

tj. o czyn z art. 56 Ust. 1 i 3 Ustawy „o przeciwdziałaniu narkomanii” z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

oraz w sprawie Prokuratury Apelacyjnej w W. o sygnaturze akt Ap V Ds. 37/12 :

C. J. M. (2) został oskarżony o to, że:

5) w okresie od 1 czerwca 2006r do 30 września 2008r w ZK C., w S. i ok. S. oraz innych miejscach na terenie kraju wspólnie z P. W., kierował w zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się obrotem znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w skład, której wchodził S. S. (1), M. C. oraz inne ustalone i nieustalone osoby; przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 258 § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

6) w okresie od 1 czerwca 2006r do 30 września 2008r, dat bliżej nieustalonych w S. i ok. S., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że wykorzystując swoją pozycję w ramach grupy przestępczej, kierował wprowadzaniem do obrotu przez inne osoby, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci co najmniej 100 kg amfetaminy, w partiach od 1 kg do 12 kg jednorazowo, gdzie cena 1 g wynosiła 5-6 zł, w ten sposób, że wspólnie z inną ustaloną osobą organizował transakcje nabycia od J. B. i wskazanych przez niego osób i płatności za zamówione substancje psychotropowe, w tym także samochodami osobowymi, polecał ustalonym osobom ich zrealizowanie, dostarczenie w/w substancji ustalonym i nieustalonym osobom, w celu dalszej jej odsprzedaży; przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

7) w dniach 26-27 stycznia 2010r w Areszcie Śledczym w S. nakłaniał J. B., do wprowadzenia do obrotu wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po opuszczeniu przez w/w aresztu śledczego, znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 30 kg miesięcznie, zapewniając mu miesięczny zbyt w/w ilości amfetaminy na terenie S.; przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk,

D. P. W. został oskarżony o to, że:

8) w okresie od 1 czerwca 2006r do 30 czerwca 2007r w S. i ok. S. oraz innych miejscach na terenie kraju wspólnie z J. M. (2), kierował w zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się obrotem znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w skład, której wchodził S. S. (1), M. C. oraz inne ustalone i nieustalone osoby;

tj. o czyn z art. 258 § 3 kk

9) w okresie od 1 czerwca 2006r do 30 czerwca 2007r, dat bliżej nieustalonych w S. i ok. S., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji

psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że wykorzystując swoją pozycję w ramach grupy przestępczej, kierował wprowadzaniem do obrotu przez inne osoby, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci co najmniej 79 kg amfetaminy, w partiach od 1 kg do 11 kg jednorazowo, gdzie cena 1 g wynosiła 5-6 zł, w ten sposób, że wspólnie z innymi ustaloną osobą organizował transakcje nabycia od J. B. i wskazanych przez niego osób i płatności za zamówione substancje psychotropowe, w tym także samochodami osobowymi, polecał ustalonym osobom ich zrealizowanie, dostarczenie w/w substancji ustalonym i nieustalonym osobom, w celu dalszej jej odsprzedaży; przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw,

tj. o czyn z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

E. **D. O.** został oskarżony o to, że:

10) w okresie od 6 kwietnia 2007r do 29 września 2009r, dat bliżej nieustalonych w G., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób, że nabył od J. B. i innej ustalonej osoby co najmniej 50 kg amfetaminy w partiach od 2 do 10 kg jednorazowo, gdzie cena 1 g wynosiła 6 zł, celem dalszej jej odsprzedaży przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

11) w okresie od 1 września 2007r do 30 września 2007r daty bliżej nieustalonej w R. w mieszkaniu przy ul. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany w ten sposób, że wspólnie z inną nieustaloną osobą nabył od J. B. i innych ustalonych osób za kwotę 20 tys. zł co najmniej 1,5 kg marihuany celem jej dalszej odsprzedaży; przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk,

F. **M. K. (1)** został oskarżony o to, że:

12) w okresie od 1 września 2006r do 30 listopada 2007r, dat bliżej nieustalonych w S. działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób, że wspólnie z inną nieustaloną osobą osobiście nabył od J. B. co najmniej 20 kg amfetaminy w kilku partiach po 6 kg – 1 kg jednorazowo w cenie 5,5 zł za 1 g, celem dalszej jej odsprzedaży,

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk,

G. **R. B.** został oskarżony o to, że:

13) w okresie od 1 września 2006r do 1 marca 2008r, dat bliżej nieustalonych w U. i ok. O., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu ze ustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób, że osobiście nabył od J. B. co najmniej 4 kg amfetaminy w 4 partiach po 1 kg jednorazowo w cenie 5 -6 zł za 1 g, celem dalszej jej odsprzedaży,

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk,

H. S. S. (1) został oskarżony o to, że:

14) w okresie od 1 czerwca 2006r do 30 września 2008r, dat bliżej nieustalonych w S. i ok. S., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób, że na polecenie ustalonej osoby odebrał od J. B. i wskazanych przez niego osób co najmniej 50 kg amfetaminy w partiach od 1 kg do 6 kg jednorazowo, gdzie cena 1 g wynosiła 6 zł, celem dalszej jej odsprzedaży przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

15) w okresie od 1 czerwca 2006r do 30 września 2008r w S. i ok. S. wspólnie z P. W., M. C. i innymi osobami w tym ustalonymi i nieustalonymi brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się obrotem znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy,

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk,

J. M. W. został oskarżony o to, że:

20) w okresie od 1 września 2006r do 2 września 2007r, dat bliżej nieustalonych w U. oraz w C., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 19,5 kg w ten sposób, że wspólnie z innymi osobami nabył od J. B. co najmniej 9,5 kg amfetaminy w kilku partiach po 1-2 kg jednorazowo, gdzie cena 1 g wynosiła 5-6 zł, celem dalszej jej odsprzedaży oraz co najmniej dwukrotnie w mieszkaniu w U. przechowywał łącznie co najmniej 10 kg amfetaminy, każdorazowo po 5 kg przywiezione przez J. B., a przeznaczone do sprzedaży innym ustalonym i nieustalonym osobom; przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

K. M. C. został oskarżony o to, że:

21) w okresie od 1 września 2007r do 30 czerwca 2008r, dat bliżej nieustalonych w C. i S., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób, że na polecenie ustalonej osoby odebrał od J. B. co najmniej 15 kg amfetaminy w trzech partiach dwukrotnie po 6 kg i raz 3 kg, gdzie cena 1 g wynosiła 6 zł, celem dalszej jej odsprzedaży; przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

22) w okresie od 1 września 2007 r. do 30 czerwca 2008 r. w C., w S. i ok. S. wspólnie z P. W., S. S. (1) i innymi osobami w tym ustalonymi i nieustalonymi brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się obrotem znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy,

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk,

L. G. R. został oskarżony o to, że:

23) w dniach 16-17 lipca 2008 r. w C. woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wspólnie

i w porozumieniu ze ustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób,

że wspólnie z ustaloną osobą nabył od J. B. co najmniej 6 kg amfetaminy jednorazowo w cenie 5-6 zł za 1 g celem dalszej jej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk,

M. A. F. został oskarżony o to, że:

24) w okresie od 1 września 2006r do 30 listopada 2007r, dat bliżej nieustalonych w S., L. i ok. S., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób, że nabył od J. B. co najmniej 7 kg amfetaminy w kilku partiach od 0,5 do 1 kg jednorazowo, gdzie cena 1 g wynosiła 6 zł, celem dalszej jej odsprzedaży,

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk,

N. P. K. (1) został oskarżony o to, że:

25) w grudniu 2007r, jednak przed 25 grudnia 2007r, daty bliżej nieustalonej w U. oraz na terytorium Hiszpanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i porozumieniu z ustaloną osobą dokonał wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium Hiszpanii znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 1 kg wartości ok. 6 tys. zł po uprzednim ich otrzymaniu w U. od J. B.; przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

O. M. S. (1) został oskarżony o to, że:

26) w okresie od połowy maja 2006r do połowy czerwca 2006r przez okres około 2 tygodni w miejscowości R. oraz K., wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udzielił pomocy J. B., J. S. (1) i innym ustalonym osobom, w wytworzeniu metodą L. z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 200 kg, w ten sposób, że zgodnie z przyjętym podziałem ról, w tym celu wspólnie z inną ustaloną osobą udostępnił w/w osobom posesję w miejscowości R. oraz budynek na terenie ośrodka wypoczynkowego w miejscowości K. otrzymując jako wynagrodzenie 1,015 kg amfetaminy celem dalszej jej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 53 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2015r. sygn. akt II K 60/12: Sąd Okręgowy w Słupsku:

I. uznał oskarżonego P. W., w ramach zarzucanych mu oskarżeniem czynów zabronionych, opisanych w pkt 1 i 8 części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w okresie od początku 2007 roku do 28 października 2009 roku w S. i

okolicach, a także innych miejscowościach na terenie kraju kierował zorganizowaną grupą mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w skład której wchodził: S. S. (1) - co najmniej do 30 września 2008 roku, a w okresie do co najmniej 5 kwietnia 2008 roku - ustalona osoba o ps. „(...)”, a w okresie od jesieni 2007 roku do wiosny 2008 roku, oraz od lipca 2009 roku do 28 października 2009 roku - M. C. oraz w nieustalonym bliżej okresie 2008 roku - nieustalone osoby o ps. (...) i (...), a także w okresie od lipca 2009 roku do 2 października 2009 roku ustalone osoby ps. (...) oraz od marca 2008 roku do sierpnia 2008 roku oraz od lipca 2009 roku do 2 października 2009 roku - ps. (...), ps. (...), przy czym inna ustalona osoba o ps. (...) co najmniej od 14 marca 2008 roku do 10 czerwca 2009 roku oraz inne nieustalone osoby, tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 3 kk i za to z mocy art. 258 § 3 kk skazał go na karę 4/czterech/lat pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego P. W., w ramach zarzucanych mu oskarżeniem czynów zabronionych, opisanych w pkt 9 i 2 części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w okresie od jesieni 2006 roku do 28 października 2009 roku, dat bliżej nieustalonych, w S. i okolicach S., G., C., L. i innych miejscowościach, działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, a także w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, opisanej w pkt I, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości łącznie nie mniej niż 200 kg, w ten sposób, że:

- w okresie od jesieni 2006 roku do jesieni 2008 roku nabył ją od J. B. i wskazanych przez niego osób, w ilości nie mniejszej niż 100kg łącznie, w partiach od 1 kg do 11 kg jednorazowo, gdzie cena 1 g wynosiła nie mniej niż 4,50 PLN, płacąc za zamówione substancje psychotropowe, w tym także samochodami osobowymi, a to w celu dalszej jej odsprzedaży,

- w okresie od jesieni 2006 roku do jesieni 2008 roku nabył co najmniej 100 kg substancji psychotropowej od innej ustalonej osoby za pośrednictwem P. P. (1) w postaci amfetaminy, w co najmniej 10 partiach po 1, 5 i 10 kg, płacąc co najmniej 6.000 PLN za 1 kg, a to w celu dalszej odsprzedaży,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to z mocy art. 56 ust. 1 i 3 przywołanej ustawy i art. 33 § 1 i 3 kk skazał go na karę 8/ośmiu/ lat pozbawienia wolności oraz wymierzył mu grzywnę w wysokości 300 /trzysta/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 500/ pięćset//PLN;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego P. W. kary pozbawienia wolności i jako karę łączną orzekł wobec P. W. karę 10/dziesięciu/ lat pozbawienia wolności;

IV. uznał oskarżonego J. M. (1) za winnego tego, że w okresie sierpnia-września 2009 roku, daty bliżej nieustalonej w S., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z P. W., brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 10 kg, w ten sposób, iż na polecenie P. W. i celem jej przekazania P. W. do dalszej odsprzedaży odebrał amfetaminę od P. P. (1), tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii /Dz.U. z 2012 roku poz. 124/ i za to z mocy art. 56 ust. 3 przywołanej ustawy i art. 33 § 1 i 3 kk skazał go na karę 3/trzech/ lat pozbawienia wolności oraz wymierzył mu grzywnę w wysokości 200/dwieście/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 100/sto/ PLN;

V. uniewinnił oskarżonego J. M. (1) od popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem w sposób opisany w pkt 3 części wstępnej wyroku czynu zabronionego, tj. od popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 kk;

VI. uznał oskarżonego J. M. (2), za winnego tego, że w dniach 26-27 stycznia 2010 roku w Areszcie Śledczym w S. usiłował nakłonić J. B. do obrotu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po opuszczeniu przez w/w aresztu śledczego, znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 30 kg miesięcznie, zapewniając mu miesięczny zbył w/w ilości amfetaminy na terenie S.,

lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na współpracę przez J. B. w tym czasie z organami ścigania, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 8 lutego 2007 roku sygn. II K 396/06 m.in. za przestępstwo z art. 258 § 1 kk oraz art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywał m.in. w okresie 15.11.2005 roku do 11.08.2009 roku, objętym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 17 kwietnia 2008 roku w sprawie o sygnaturze IIK 869/07, którą odbywał w okresie od 2 kwietnia 2005 roku do 19 sierpnia 2009 roku oraz od 15 listopada 2005 roku do 11 sierpnia 2009 roku, tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii / Dz. U z 2012 roku poz. 124/ w zw. z art. 64 § 1 kk i za to z mocy art. 14 § 1 kk przy zastosowaniu art. 19 § 1 kk i art. 56 ust. 3 przywołanej ustawy i art. 33 § 1 i 3 kk skazał go na karę 3 / trzech/ lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 /osiemdziesiąt/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 100/sto/ PLN;

VII. uniewinnił oskarżonego J. M. (2) od popełnienia zarzucanych mu oskarżeniem, opisanych w pkt 5 i 6 czynów zabronionych, tj. od popełnienia przestępstw z art. 258 § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii / Dz. U. z 2012 roku poz. 124/ w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

VIII. uznał oskarżonego D. O. za winnego tego, że w nieustalonej dacie, w okresie od września do końca 2008 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że nabył od J. B. i innej ustalonej osoby co najmniej 5 kg amfetaminy za cenę co najmniej 4.50 PLN za 1 g, celem dalszej jej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 3 kwietnia 2006 roku o sygn. IV K 424/05 za przestępstwo z art. 279 § 1 kk na karę łączną 3 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od 5.06.2006 roku do 30.10.2006 roku i od 30.10.2006 roku do 6.04.2007 roku, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii / Dz. U. z 2012 roku poz. 124/ w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 12 kk i za to z mocy art. 56 ust. 3 przywołanej ustawy i art. 33 § 1 i 3 kk skazał go na karę 3/trzech/ lat i 6/sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzył mu grzywnę w wysokości 200/dwieście/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 50/pięćdziesiąt/ PLN;

IX. uznał oskarżonego D. O. za winnego tego, że w okresie od 1 września 2007 roku do 30 września 2007 roku, daty bliżej nieustalonej w R., w mieszkaniu przy ul. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w ten sposób, że wspólnie z inną nieustaloną osobą nabył od J. B. i innych ustalonych osób 1,5 kg marihuany za kwotę 20 tys. PLN celem jej dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 3 kwietnia 2006 roku o sygn. IV K 424/05 za przestępstwo z art. 279 § 1 kk na karę łączną 3 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od 5.06.2006 roku do 30.10.2006 roku i od 30. 10.2006 roku do 6.04.2007 roku, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii / Dz.U. z 2012 roku poz. 124/ w zw. z art. 64 § 1 kk i za to z mocy art. 56 ust. 3 przywołanej ustawy i art. 33 § 1 i 3 kk skazał go na karę 2/dwóch/ lat pozbawienia wolności oraz wymierzył mu grzywnę w wysokości 100/sto/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 50/pięćdziesiąt/ PLN;

X. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego D. O. kary pozbawienia wolności i grzywny, i jako karę łączną orzekł wobec niego karę 4/czterech/lat i 6/sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 150/sto pięćdziesiąt/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 50/pięćdziesiąt/ PLN;

XI. uznał oskarżonego M. K. (1) za winnego tego, że w okresie od początku 2007 roku do 5 stycznia 2008 roku, dat bliżej nieustalonych w S. i U., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą o pseudonimie (...) brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 13 kg, w ten sposób, że wspólnie z inną nieustaloną osobą o pseudonimie (...) osobiście nabył od J. B. co najmniej trzykrotnie amfetaminę w partiach po 5, 4 i 4 kg jednorazowo w cenie co najmniej 4,5 PLN za 1 g, celem dalszej jej odsprzedaży, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii / Dz.U. z 2012 roku poz. 124/ w zw. z art. 12 kk i za to z mocy art. 56 ust. 3 przywołanej ustawy i art. 33 § 1 i 3 kk skazał go na karę 3/trzech/ lat i 6/sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzył mu grzywnę w wysokości 100/sto/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 200/dwieście/ PLN;

XII. uznał oskarżonego R. B. za winnego tego, że w okresie od 1 września 2006 roku do początku 2008 roku, dat bliżej nieustalonych w U. i ok. O., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że osobiście nabył od J. B. co najmniej 4 kg amfetaminy w partiach po 1 kg jednorazowo w cenie co najmniej 4,50 PLN za 1 g, celem dalszej jej odsprzedaży, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii / Dz.U. z 2012 roku poz. 124/ w zw. z art. 12 kk i za to z mocy art. 56 ust. 3 przywołanej ustawy i art. 33 § 1 i 3 kk skazał go na karę 3/trzech/ lat pozbawienia wolności oraz wymierzył mu grzywnę w wysokości 80/osiemdziesiąt/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 200/dwieście/ PLN;

XIII. uznał oskarżonego S. S. (1) za winnego tego, że w okresie od początku 2007 roku do jesieni 2008 roku w S. i okolicach, brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, którą kierował P. W., a w skład której wchodził: w okresie do co najmniej 5 kwietnia 2008 roku - ustalona osoba o ps. „(...)”, a w okresie od jesieni 2007 roku do wiosny 2008 roku, oraz od lipca do 26 października 2009 roku - M. C. oraz w nieustalonym bliżej okresie 2008 roku nieustalone osoby o ps. (...) i (...), a także w okresie od lipca 2009 roku do 2 października 2009 roku ustalone osoby ps. (...) oraz od marca 2008 roku do sierpnia 2008 roku oraz od lipca 2009 roku do 2 października 2009 roku - ps. (...), ps. (...), przy czym inna ustalona osoba o ps. (...) od co najmniej 14 marca 2008 roku do 10 czerwca 2009 roku oraz inne nieustalone osoby, tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 kk i za to z mocy art. 258 § 1 kk skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

XIV. uznał oskarżonego S. S. (1) za winnego tego, że w okresie od jesieni 2006 roku do jesieni 2008 roku, dat bliżej nieustalonych w S. i U., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że na polecenie P. W. odebrał od J. B. i wskazanych przez niego osób co najmniej 50 kg amfetaminy w partiach od 1 kg do 6 kg jednorazowo, gdzie cena 1 g wynosiła co najmniej 4,50 PLN, celem dalszej jej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, opisanego w pkt XIII wyroku tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii/ Dz.U. z 2012 roku poz. 124/ w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk i za to z mocy art. 56 ust. 3 przywołanej ustawy i art. 65 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk skazał go na karę 5/pięć/ lat pozbawienia wolności oraz wymierzył mu grzywnę w wysokości 150/sto pięćdziesiąt/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 50/pięćdziesiąt/ PLN;

XV. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego S. S. (1) kary pozbawienia wolności i jako karę łączną orzekł wobec niego karę 5/pięć/ lat pozbawienia wolności;

XX. uznał oskarżonego M. W. za winnego tego, że w okresie od 13 października 2006 roku do 27 października 2007 roku, dat bliżej nieustalonych w U. oraz w C., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w

celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 6,5 kg w ten sposób, że wspólnie z inną ustaloną osobą nabył od J. B. co najmniej 6,5 kg amfetaminy w partiach po 1-2 kg jednorazowo, gdzie cena 1 g wynosiła co najmniej 4,50 PLN, celem dalszej jej odsprzedaży oraz dwukrotnie w mieszkaniu w U. przechowywał łącznie 10 kg amfetaminy, każdorazowo po 5 kg przywiezione przez J. B., a przeznaczone do sprzedaży innym ustalonym i nieustalonym osobom, czym udzielił pomocy J. B. w dalszym obrocie ww substancją psychotropową, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii /Dz.U. z 2012 roku poz. 124/ w zw. z art. 12 kk i za to z mocy art. 56 ust. 3 przywołanej ustawy i art. 33 § 1 i 3 kk skazał go na karę 4/czterech/ lat pozbawienia wolności oraz wymierzył mu grzywnę w wysokości 100/sto/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 150/sto pięćdziesiąt/ PLN;

XXI. uznał oskarżonego M. C. za winnego tego, że w okresie od jesieni 2007 roku do wiosny 2008 roku, dat bliżej nieustalonych w C. i S., działając w podobny sposób, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób, że na polecenie P. W. odebrał od J. B. co najmniej 15 kg amfetaminy w trzech partiach dwukrotnie po 6 kg i raz 3 kg, gdzie cena 1 g wynosiła 4,50 PLN zł, celem dalszej jej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii / Dz.U. z 2012 roku poz. 124/ w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk i za to z mocy art. 56 ust. 3 przywołanej ustawy i art. 65 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk skazał go na karę 4/czterech/ lat pozbawienia wolności oraz wymierzył mu grzywnę w wysokości 150/sto pięćdziesiąt/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 150/sto pięćdziesiąt/ PLN;

XXII. uznał oskarżonego M. C. za winnego tego, że w okresie od jesieni 2007 roku do wiosny 2008 roku w S., brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, którą kierował P. W., a w skład której wchodził: S. S. (1) - co najmniej od początku 2007 roku do 30 września 2008 roku, oraz od początku 2007 roku do co najmniej 5 kwietnia 2008 roku - ustalona osoba o ps. „(...)”, oraz w nieustalonym bliżej okresie 2008 roku nieustalone osoby o ps. (...) i (...), a także w okresie od lipca 2009 roku do 2 października 2009 roku ustalone osoby ps. (...) oraz od marca 2008 roku do sierpnia 2008 roku oraz od lipca 2009 roku do 2 października 2009 roku - ps. (...), ps. (...), oraz inna ustalona osoba o ps. (...) - od co najmniej 14 marca 2008 do 10 czerwca 2009 roku, a także inne nieustalone osoby, tj. popełnienia przestępstwa, z art. 258 § 1 kk i za to z mocy art. 258 § 1 kk skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

XXIII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego M. C. kary pozbawienia wolności i jako karę łączną orzekł wobec niego karę 4/czterech/ lat pozbawienia wolności;

XXIV. uznał oskarżonego G. R. za winnego tego, że w dniu 22 grudnia 2008 roku w C. woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że wspólnie z ustaloną osobą nabył od J. B. 6 kg amfetaminy jednorazowo w cenie 4,50 PLN zł za 1 g, celem dalszej jej odsprzedaży, tj. popełnienia przestępstwa, z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii /Dz.U. z 2012 roku poz. 124/ i za to z mocy art. 56 ust. 3 przywołanej ustawy i art. 33 § 1 i 3 kk skazał go na karę 3/trzech/ lat i 6/sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzył mu grzywnę w wysokości 150/sto pięćdziesiąt/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 100/sto/ PLN;

XXV. uznał oskarżonego A. F. za winnego tego, że w okresie od jesieni 2006 roku do jesieni 2007 roku, dat bliżej nieustalonych w S., L. i ok. S., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że nabył od J. B. co najmniej 4 kg amfetaminy w partiach po 1 i 2 kg jednorazowo, gdzie cena 1 g wynosiła co najmniej 4,50 PLN

celem dalszej jej odsprzedaży, tj. popełnienia przestępstwa, z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii / Dz.U. z 2012 roku poz. 124/ w zw. z art. 12 kk i za to z mocy art. 56 ust. 3 przywołanej ustawy i art. 33 § 1 i 3 kk skazał go na karę 3/trzech/ lat i 2/dwóch/ miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzył mu grzywnę w wysokości 150/sto pięćdziesiąt/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 200/dwieście/ PLN;

XXVI. uniewinnił oskarżonego P. K. (1) od popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem w sposób opisany w pkt 21 części wstępnej wyroku czynu zabronionego, tj. od popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk;

XXVII. uznał oskarżonego M. S. (1) za winnego tego, że w okresie od połowy maja 2006 roku do połowy czerwca 2006 roku, przez okres około 2 tygodni w miejscowości R. oraz K., wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udzielił pomocy J. B., J. S. (1) i innym ustalonym osobom, w wytworzeniu metodą L. z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 200 kg, w ten sposób, że zgodnie z przyjętym podziałem ról, w tym celu wspólnie z inną ustaloną osobą udostępnił w/w osobom posesję w miejscowości R. oraz budynek na terenie ośrodka wypoczynkowego w miejscowości K. otrzymując jako wynagrodzenie 1,015 gram amfetaminy celem dalszej jej dystrybucji, tj. popełnienia przestępstwa, z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii / Dz.U. z 2012 roku poz. 124/ w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 2 kk i za to z mocy art. 19 § 1 kk i art. 53 ust. 2 przywołanej ustawy przy zast. art. 11 § 3 kk i i art. 33 § 1 i 3 kk skazał go na karę 4/czterech/ lat pozbawienia wolności oraz wymierzył mu grzywnę w wysokości 150/sto pięćdziesiąt/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 150/sto pięćdziesiąt/ PLN;

XXVIII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii / Dz.U z 2012 roku poz. 124/ orzekł na rzecz (...) Towarzystwa (...) – I Oddział Terenowy w S. – ul. (...), (...) S. na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii nawiązki w wysokości:

- a) wobec P. W. w kwocie 50.000 /pięćdziesiąt tysięcy/ PLN,
- b) wobec J. M. (1) w kwocie 10.000 /dziesięciu tysięcy/ PLN,
- c) wobec J. M. (2) w kwocie 10.000/dziesięciu tysięcy/ PLN,
- d) wobec D. O. w kwocie 10.000/dziesięciu tysięcy/ PLN,
- e) wobec M. K. (1) w kwocie 5.000/pięciu tysięcy/ PLN,
- f) wobec R. B. w kwocie 2.000/dwóch tysięcy/ PLN,
- g) wobec S. S. (1) w kwocie 5.000/pięciu tysięcy/ PLN,
- i) wobec M. W. w kwocie 5/pięciu tysięcy/ PLN,
- j) wobec M. C., w kwocie 4.000/czterech tysięcy/ PLN,
- k) wobec G. R. w kwocie 3.000/trzech tysięcy/ PLN,
- l) wobec A. F. w kwocie 3.000/trzech tysięcy/ PLN,
- m) wobec M. S. (1) w kwocie 10.000/dziesięciu tysięcy/ PLN;

XXIX. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania i zatrzymania:

- a) P. W. od dnia 28 października 2009 roku do dnia do dnia 24 marca 2014 roku,
- b) J. M. (1) od dnia 28 października 2009 roku do dnia 11 marca 2011 roku,
- c) J. M. (2) od dnia 7 marca 2011 roku do dnia 23 sierpnia 2011 roku i od 9 stycznia 2013 roku 18 marca 2014 roku,
- d) D. O. (1) od dnia 6 marca 2011 roku do dnia 17 marca 2014 roku,
- e) M. K. (1), R. B., S. S. (1), M. W., G. R., A. F. - od dnia 7 marca 2011 roku do dnia 17 marca 2014 roku,
- f) M. S. (1)- od dnia 7 marca 2011 roku do dnia 27 stycznia 2012 roku,
- g) M. C. – od dnia 7 marca 2011 roku do dnia 24 maja 2013 roku,

przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XXX. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w częściach równych, w tym wymierzył oskarżonym tytułem opłat:

- a) wobec P. W. w kwocie 30.600 PLN,
- b) wobec J. M. (1) w kwocie 4.400 PLN,
- c) wobec J. M. (2) w kwocie 2.000 PLN,
- d) wobec D. O. w kwocie 1.900 PLN,
- e) wobec M. K. (1) w kwocie 4.400 PLN,
- f) wobec R. B. w kwocie 3.600 PLN,
- g) wobec S. S. (1) w kwocie 1.900 PLN,
- i) wobec M. W. w kwocie 3.400 PLN,
- j) wobec M. C., w kwocie 4.900 PLN,
- k) wobec G. R. w kwocie 3.400 PLN,
- l) wobec A. F. w kwocie 6.400 PLN,
- m) wobec M. S. (1) w kwocie 4.900 PLN;

XXXI. na podst. art. 632 pkt 2 kpk w części uniewinniającej koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

Powyższe orzeczenie w całości na niekorzyść P. K. (1) zaskarżył Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w W. .

Zarzucając:

. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na wyrażeniu poglądu, że zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, iż oskarżony P. K. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzuconego mu w pkt XXI aktu oskarżenia czynu; co w konsekwencji doprowadziło do jego uniewinnienia; pomimo, że prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza zaś zeznań świadka koronnego J. B. w powiązaniu z dowodami potwierdzającymi

jego zeznania w postaci dowodów z dokumentów i oparta na nim swobodna ocena z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego w sposób bezpośredni i nie budzący wątpliwości prowadzi do wniosku przeciwnego;

skarżący ten wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do

ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Powyższe orzeczenie zaskarżył obrońca oskarżonego J. M. (1).

Zarzucając:

- błąd w ustalenia faktycznych, mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegający na nieprawidłowym ustaleniu, iż oskarżony J. M. (1) w okresie sierpnia-września 2009 roku, daty bliżej nieustalonej w S., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z P. W., brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 10 kg, w ten sposób, iż na polecenie P. W. i celem jej przekazania P. W. do dalszej odsprzedaży, odebrał amfetaminę od P. P. (1), podczas gdy na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie było można ustalić jednej wersji opisywanego przez świadka P. P. (1) zdarzenia, albowiem jego zeznania były znacząco rozbieżne na różnych etapach postępowania dowodowego, on sam zaś nie był konsekwentny w kwestii rozpoznania oskarżonego i wskazania czy faktycznie osobą o pseudonimie (...) był oskarżony J. M. (1), a co za tym idzie, zeznań tegoż świadka nie można było uznać za „tzw. pomówienia wiarygodne” albowiem przyjęcie tej konstrukcji semantyczno - prawnej spowodowało przekroczenie swobodnej oceny dowodów, ponieważ „zeznania pomawiające” nie były ani logiczne, ani spójne, ani dokładne, co jest warunkiem koniecznym oparcia orzeczenia na w/w konstrukcji, co w konsekwencji pozostaje w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania, a co za tym idzie, właściwa analiza tych zeznań winna prowadzić do wniosku, iż oskarżony zarzucanych mu czynów nie popełnił, albowiem nie dające się usunąć wątpliwości winien Sad rozstrzygnąć na korzyść tegoż oskarżonego, zgodnie z dyspozycją art. 5 § 2 kpk.

nadto, z ostrożności, na wypadek nie uwzględnienia opisanego powyżej zarzutu:

- rażąco niewspółmierność kary - poprzez orzeczenie wobec oskarżonego J. M. (1) kary nadmiernie surowej w postaci kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych,

skarżąca wniosła o:

- zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, względnie

- zmianę wyroku poprzez wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz obniżenie kary grzywny w zakresie ilości stawek dziennych z jednoczesnym obniżeniem wysokości stawki dziennej, tj. przy uwzględnieniu sytuacji materialnej oskarżonego.

Powyższe orzeczenie zaskarżył obrońca oskarżonego P. W. – adw. A. K. (2)

Zarzucając:

rażącą niewspółmierność (surowość) kar jednostkowych pozbawienia i wolności, a także orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności w stosunku do charakteru popełnionych czynów, zachowania i czynności podjętych przez oskarżonego w toku postępowania, poprzez nieprawidłową i zbyt surową analizę okoliczności obciążających zachodzących w stosunku do oskarżonego P. W.

skarżąca ta wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez znaczne złagodzenie wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz kary łącznej pozbawienia wolności i wymierzenie kar w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Powyższe orzeczenie zaskarżył obrońca oskarżonego P. W. – adw. E. I.

Zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. poprzez : nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego; rozstrzygnięcie nie dających się rozstrzygnąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, oraz oparcie ustaleń faktycznych orzeczenia na okolicznościach, które nie zostały ujawnione na rozprawie;

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 424 § 1 pkt. 1 i pkt. 2 k.p.k. polegającą na sformułowaniu uzasadnienia wyroku w sposób nieodpowiadający sformułowanym w tym przepisie wymogom, co uniemożliwia weryfikację toku wnioskowania Sądu I instancji oraz kontrolę instancyjną

skarżąca ta wniosła o:

- uchylenie wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania;

ewentualnie

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie P. W. od zarzutu zorganizowania i kierowania grupą przestępczą i w związku z tym, obniżenie kary pozbawienia wolności, obniżenie wysokości stawki grzywny oraz ilości stawek, jak również uchylenia rozstrzygnięcia w zakresie środka karnego oraz zwolnienia oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu.

Powyższe orzeczenie zaskarżył obrońca oskarżonego M. C.

Zarzucając:

naruszenie przepisów postępowania (art.2§1 pkt. 1, art. 4, art. 5§2 oraz art. 7 kpk) przez błędną ocenę materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień i zeznań świadka koronnego J. B., co w konsekwencji skłoniło Sąd do przyjęcia w wyroku sprawstwa oskarżonego M. C. w odniesieniu do przypisanych mu czynów zabronionych, mimo nie dających się usunąć wątpliwości co do istotnych okoliczności sprawy, głównie co do prawidłowości rozpoznania oskarżonego M. C. przez świadka koronnego J. B..

skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego M. C. w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Słupsku do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem nieopłaconych w całości ani w części kosztów obrony z urzędu za drugą instancję.

Powyższe orzeczenie zaskarżył obrońca oskarżonego M. S. (1)

Zarzucając:

błąd w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia polegający na przyjęciu , iż oskarżony dopuścił się pomocnictwa ustalonym osobą do popełnienia czynu zarzucanego w akcie oskarżenia polegającego na udostępnieniu pomieszczeń do wytwarzaniu znacznej ilości środków psychotropowych , a także uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków psychotropowych podczas gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny poparty zeznaniami świadków J. S. (2) i M. R. powinien prowadzić do wniosków odmiennych - brak świadomości i zamiaru po stronie oskarżonego co do pomocnictwa w produkcji środków psychotropowych.

skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych czynów,

ewentualnie wymierzenie kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Powyższe orzeczenie w całości na niekorzyść oskarżonych P. W. i J. M. (1) zaskarżył Prokurator Prokuratury Okręgowej w S.

Zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść wynikający z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, a polegający na niezasadnym przyjęciu z pominięciem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego i wbrew zgromadzonym dowodom, że działaniem swoim oskarżony J. M. (1) nie wyczerpał znamion czynu z art. 258 § 1 kk oraz, iż ilość wprowadzonych przez niego do obrotu środków psychotropowych to jedynie 10 kg amfetaminy i niezasadnym stwierdzeniu, że brak jest dowodów na to, aby oskarżony odbierając jednorazowo od P. P. (1) 10 kg amfetaminy działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i sam uczestniczył w tejże grupie, gdyż przesłuchani świadkowie nie postrzegają oskarżonego jako członka grupy, a prokurator nie przedstawił żadnych innych dowodów wskazujących na udział J. M. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej podczas, gdy ze zgromadzonych dowodów prawidłowo ocenionych z uwzględnieniem zasad wiedzy logiki i doświadczenia życiowego, a w szczególności z rzetelnej oceny rzeczywistej treści zeznań świadka P. P. (1) wynika, że oskarżony J. M. (1) odbierał od niego narkotyki kilkukrotnie, nie mniej niż 3 razy, a w dniu zatrzymania tj. 28 października 2009r. miał przy sobie pieniądze na zapłatę za przywiezione dla P. W. narkotyki w postaci amfetaminy i brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej P. W. na co wskazują także wyjaśnienia A. W. i zeznania świadka koronnego J. B., z których wynika, iż oskarżony użyczał swojego pojazdu P. W., z którym ciągle jeździł, jak też udostępniał swoich danych do umów sprzedaży samochodów, które miały stanowić rozliczenie za dostarczoną dla P. W. przez J. B. amfetaminę, a więc prawidłowa analiza materiału dowodowego przeprowadzona z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania prowadzi do wniosku, że oskarżony był aktywnym członkiem zorganizowanej grupy przestępczej P. W., a ilość wprowadzonej przez niego do obrotu amfetaminy jest znacznie wyższa, aniżeli 10 kg, które przyjął Sąd 1 instancji.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść wynikający z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, a polegający na niezasadnym przyjęciu z pominięciem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego oraz wbrew zgromadzonym dowodom, że oskarżony P. W. kierował zorganizowaną grupą przestępczą od początku 2007r., a sam nie działał również w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. D. (2) oraz, że w skład kierowanej przez P. W. zorganizowanej grupy przestępczej wchodziły jedynie takie osoby jak S. S. (1), ps. „(...)”, M. C., nieustalone osoby o pseudonimie (...) i (...), ustalone osoby o ps. (...), (...), (...), ustalona osoba o pseudonimie (...), podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów, a w szczególności wyjaśnień i zeznań świadka P. P. (1), wyjaśnień i zeznań P. M. (2), wyjaśnień i zeznań M. P. (2), zeznań świadka koronnego J. B., wyjaśnień A. W., wyjaśnień M. S. (2), częściowo wyjaśnień R. H., wyjaśnień M. M. ocenionych z uwzględnieniem zasad logiki i prawidłowego rozumowania prowadzi do wniosku, iż oskarżony P. W. działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej M. D. (2) od co najmniej połowy 2006r., natomiast członkami grupy P. W. byli nadto J. M. (1), R. R., M. M.

skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonych P. W. i J. M. (1) i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Słupsku.

Powyższe orzeczenie zaskarżył obrońca oskarżonego S. S. (1)

Zarzucając:

1/ naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, akcentującej - wbrew zasadzie obiektywizmu - okoliczności niekorzystne dla oskarżonego, przy nieuwzględnieniu zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, interpretując wszelkie wynikające z materiału dowodowego wątpliwości na niekorzyść

oskarżonego, czego szczególnym wyrazem jest uznanie, że osk. S. S. (1) odebrał od św. J. B. amfetaminę podczas gdy pomawiające zeznania tego świadka nie znalazły potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym m.in. w zeznaniach przesłuchiwanego w sprawie św. Z. który nie wskazał na osk. S. jako osoby która odbierała amfetaminę w S. od J. B. oraz poprzez uznanie, iż z samego zachowania oskarżonego S. S. (1) polegającego na dokonaniu odbioru od św. koronnego J. B. amfetaminy można wyciągnąć wniosek, iż po jego stronie istniał zamiar uczestniczenia w obrocie oraz w zorganizowanej grupie przestępczej, w sytuacji gdy prawidłowa ocena dowodów nie pozwala na wyciągnięcie tak daleko idących wniosków;

2/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść a polegający na uznaniu, iż oskarżony S. S. (1) w okresie przypisanych czynów:

a/ brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na obrocie znacznymi ilościami amfetaminy, kierowanej przez P. W. w skład której wchodził (...), M. C., osoba o ps. (...), ps. (...), ps. (...), ps. (...) i inne nieustalone osoby, podczas gdy nie ma dowodów na istnienie grupy przestępczej, a tym bardziej, że oskarżony S. uczestniczył w jej strukturach,

tj. dokonał przestępstwa z art. 258 § 1 kk;

b) brał udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających, mimo iż zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do takich wniosków, a jego rola skupiła się na kilkakrotnej pomocy P. W. w odbiorze od J. B. amfetaminy, udział oskarżonego w ramach ogólnej ilości 100 kg przekazanej przez św. B. osk. W. amfetaminy wynosił 50kg, mimo iż nie doszło do prawidłowego obliczenia wysokości tych udziałów, a ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika taka ilość,

tj. dokonał przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65§ 1 kk

3/ naruszenie prawa materialnego treści art. 4 § 1 kk co doprowadziło do niezastosowania ustawy względniejszej dla sprawy tj. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 8 czerwca 2011 r., Nr 117, poz. 678), tj. przed dniem 9 grudnia 2011 r. oraz w zakresie orzeczonej kary grzywny nie zastosowano ustawy kodeks kamy w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 5.11.2009r. o zmianie ustawy kodeks kamy, ustawy kodeks postępowania karnego, ustawy - kodeks kamy wykonawczy, ustawy - kodeks kamy skarbowy oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. Nr 206, poz. 1589), 4/ rażąco niewspółmierność kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny wymierzonych oskarżonemu w punktach XIII, XIV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz kary łącznej w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz winy oskarżonego, bezpodstawne pominięcie okoliczności korzystnych dla oskarżonego przy wymiarze kary, w szczególności faktu, że oskarżony nie był wcześniej karany, jego rola w dokonywaniu zachowań przestępczych nie była duża, uzyskana korzyść była stosunkowo niska, jest osobą w podeszłym wieku, schorowaną i niepełnosprawną, w miejscu zamieszkania cieszy się dobrą opinią a jego tryb życia i warunki osobiste wskazują na to, że cele kary zostaną osiągnięte mimo wymierzenia mu kary pozbawienia wolności przy zaliczeniu kary grzywny w granicach odbytego aresztu, wskazać w tym miejscu należy, że od dnia opuszczenia aresztu tymczasowego oskarżony nie popełnił żadnego przestępstwa co rokuje pozytywnie w zakresie przestrzegania przez niego porządku prawnego w przyszłości.

skarżący wniósł o - zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do osk. S. S. (1) poprzez uchylene orzeczenia w pkt XV wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej oraz uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów przypisanych zaskarżonym wyrokiem w pkt XIII i XIV,

względnie- zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do osk. S. S. (1) poprzez uchylene orzeczenia w pkt XV wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej oraz uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu przypisanego zaskarżonym wyrokiem w pkt XIII a w zakresie czynu przypisanego w pkt XIV zaskarżonego wyroku wyeliminowanie

ustalenia, iż działał on „w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw” tj. dokonanie eliminacji z podstawy prawnej tego czynu, jak i z podstawy wymiaru kary za ten czyn przepisu art. 65 § 1 k.k.,

oraz zmianę opisu tego czynu poprzez ustalenie, iż oskarżony S. wbrew' przepisom ustawy udzielił pomocy osk. W. w obrocie substancją psychotropową w ten sposób, że odebrał on na jego zlecenie od św. J. B. łącznie 6 kg amfetaminy, na którą składał się odbiór lkg na placu przy Urzędzie Miasta w S. oraz 5kg w U., po czym przekazał ją zleceniodawcy osk. P. W. tj. dopuścił się czynu z art. 18 § 3 kk w zw'. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 8 czerwca 2011 r., Nr 117, poz. 678), tj. przed dniem 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 12 kk,

lub- zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do osk. S. S. (1) poprzez uchylenie orzeczenia w pkt XV wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej oraz wymierzenie temu oskarżonemu łagodniejszych kar jednostkowych i kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji, biorąc pod uwagę treść art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 33 § 1 kk oraz art. 86 kk w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia przypisanych czynów,

ewentualnie - uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I

instancji do ponownego rozpoznania.

Powyższe orzeczenie w całości, na korzyść oskarżonego D. O. zaskarżył jego obrońca

Zarzucając:

1. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 4§1 k.p.k. w zw. z art. 424§1 pkt 2) k.p.k., polegającą na nie wyjaśnieniu zastosowania wobec oskarżonego ustawy już nie obowiązującej;

2. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 11 § 1 i §2 k.p.k., polegającą na uznaniu za odrębne przestępstwa czynów opisanych w punkcie VIII I IX wyroku, podczas gdy stanowią one jedno przestępstwo objęte hipotezą art. 56 ust. 1 i ust. 3 u.p.n.;

3. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. w zw. 410 k.p.k., poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego; rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego; oraz oparcie ustaleń na okolicznościach, które nie zostały ujawnione na rozprawie;

4. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 424§1 pkt 1) i pkt 2) k.p.k. polegającą na sformułowaniu uzasadnienia wyroku w sposób nieodpowiadający sformułowanym w tym przepisie wymogom, co uniemożliwia weryfikację toku wnioskowania Sądu Okręgowego oraz kontrolę instancyjną;

5. obrazę przepisu postępowania, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 193§1 k.p.k., polegającą na uznaniu substancji za narkotyczną w sytuacji, gdy brak dowodów rzeczowych i skorelowanej z nimi opinii biegłych uniemożliwia stwierdzenie wypełnienia przesłanek przestępstwa z art. 56 ust. 1 i ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 4 pkt 25) i pkt 26) u.p.n.;

skarżący wniósł o uchylenie wyroku w całości i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Powyższe orzeczenie w całości na korzyść oskarżonych J. M. (2), D. O. i R. B. zaskarżył obrońca

Zarzucając:

I. W odniesieniu do oskarżonych: J. M., D. O. i R. B.:

1. obrazę prawa materialnego mająca wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4 § 1 k.k. wskutek zastosowania wobec oskarżonych tzw. „nowej” ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - w brzmieniu aktualnie obowiązującym /Dz. U. 2012.124/, zamiast zastosować ustawę „stara” /w brzmieniu określonym Dz. U. 2005.79.1495 z późn. zm./ jako względniejszą dla oskarżonych.

II . W odniesieniu do oskarżonego **J. M. (2)**

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. - niezależnie od zarzutu wskazanego w pkt. I apelacji - zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

a/ art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegający na dowolnej ocenie zeznań świadka koronnego J. B. tendencyjnie niekorzystnej dla oskarżonego, przydania tym depozycjom waloru wiarygodności w całości w sytuacji, gdy dowód ten nie spełnił rygorów określonych dla oceny dowodu z pomówienia i to w wielu aspektach jego oceny; nadto w sytuacji gdy świadek koronny wielokrotnie zaślaniał się notoryczną niepamięcią, mieszał w szczegółach, odpowiadał na zasadzie „tak jest i nic na to nie poradzę”, wskazywane przez niego okoliczności były odosobnione i nie znalazły potwierdzenia w innym materiale dowodowym.

b/ art. 413 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. wskutek doprowadzenia do nieusuwalnych sprzeczności w części motywacyjnej wyroku poprzez uznanie oskarżonego winnym „usiłowania nakłaniania J. B. do obrotu” przy jednoczesnym wskazaniu, iż „konieczność wywołania u podżegacza skutku w postaci chociażby powzięcia przez osobę nakłanianą zamiaru popełnienia czynu zabronionego, jest niezbędna dla przypisania sprawcy popełnienia podżegania”, by następnie skonstatować, iż „czyn nie został ostatecznie dokonany wobec braku zamiaru jego popełnienia przez J. B. ” - a które to sprzeczności są nader istotne zaś Sąd sam wykluczył sprawstwo oskarżonego !;

2. W efekcie podniesionych uchybień błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę przypisania J. M. (2) sprawstwa jak w wyroku (pkt. VI) polegający na tym, iż:

- Sąd czyniąc ustalenia w wyroku odnośnie czynów zarzucanych w pkt. 5 i 6 aktu oskarżenia uznał, iż materiał dowodowy nie dostarczył podstaw w zakresie sprawstwa oskarżonego w tym zakresie, by następnie ustalenia faktyczne w zakresie czynu przypisanego wyrokiem w pkt. VI motywować i rozpoczynać jakąś mityczną „wcześniejszą współpracą” - co do której przecież Sąd stwierdził brak wystarczających dowodów, a nadto zeznania J. B. nie znalazły potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, będąc odosobnionymi, co jawiło się jako konieczne zważywszy iż jest to dowód z pomówienia;

- Sąd przesądził sprawstwo oskarżonego pomimo, że z uzasadnienia wyroku wynika wprost ustalenie o braku tegoż, skoro sąd stwierdził, iż „czyn nie został ostatecznie dokonany wobec braku zamiaru jego popełnienia przez J. B. ”, gdy przecież ów zamiar jawi się jako niezbędny dla możliwości przypisania sprawcy popełnienia podżegania

powyższe wnioski jako nie pozostające pod ochroną art. 7 k.p.k. i wynikające w istocie z dowolnych i wzajem sprzecznych ustaleń i ocen tych samych odosobnionych depozycji świadka koronnego wykluczały możliwość przypisania oskarżonemu sprawstwa jak w pkt. VI wyroku.

3. niezależnie od powyższego z daleko posuniętej ostrożności obrończej, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz 438 pkt. 1 k.p.k. obrazę prawa materialnego a mianowicie art. 15 § 1 k.k. polegającego na jego niezastosowaniu, w sytuacji gdy z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w sprawie - i nawet przy przyjęciu istnienia zamiaru niezbędnego dla przypisania sprawcy popełnienia podżegania - wynika jednoznacznie, iż J. M. (2) po zaistniałej rozmowie w Areszcie Śledczym nigdy z J. B. (1) się nie skontaktował, ani podczas przepustek z Zakładu Karnego w C. ani pozostając już na wolności, pomimo że był to okres kiedy J. B. dostarczał jeszcze narkotyki dla P. W.. - a zatem obowiązywało to Sąd do wnioskowania iż dobrowolnie odstąpił on od dokonania czynu zabronionego i odstąpienia od wymierzenia kary.

III. w odniesieniu do oskarżonego **D. O.**

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. - niezależnie od zarzutu wskazanego w pkt. I apelacji - zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- w zakresie czynu przypisanego w pkt. VIII wyroku:

1. Mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

a) art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegający na dowolnej ocenie zeznań świadka koronnego J. B. tendencyjnie niekorzystnej dla oskarżonego, przydania tym depozycjom waloru wiarygodności w całości w sytuacji, gdy dowód ten był dowodem ze słyszenia, nie zweryfikowanym w żaden sposób przez świadka koronnego, a nadto w sytuacji gdy dowód ten nie spełnił rygorów określonych dla możliwości pozytywnej oceny dowodu z pomówienia i to w wielu aspektach jego oceny; a nadto w sytuacji gdy wskazywane przez świadka okoliczności były odosobnione i nie znalazły potwierdzenia w innym materiale dowodowym - zatem zostały negatywnie zweryfikowane procesowo.

b) art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegający na dowolnej ocenie zeznań świadka D. G., li tylko dlatego że nie korespondują one z zeznaniami świadka koronnego, w sytuacji, gdy wyjaśnienia świadka koronnego nie są możliwe do zweryfikowania, zaś na źródło ich wiedzy ze słyszenia wskazał na D. G.;

2. W efekcie podniesionych uchybień zarzucam błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę przypisania D. O. sprawstwa jak w wyroku (pkt. VIII) polegający na:

- a prawnym budowaniu ustaleń faktycznych w oparciu o plotki i domysły,
- bezpodstawnym bo bez dowodowym przyjęciu, iż uczestniczył on w obrocie, kiedy Sąd nie ustalił żadnej osoby odbiorcy tych narkotyków;
- bezpodstawnym przyjęciu, iż nabył on narkotyki celem dalszej odsprzedaży, albowiem Sąd nie ustalając osoby odbiorcy nie mógł przyjmować, iż był to diler a nie konsument, zaś bez ustalenia tego niezbędnego dalszego ogniwa osobowego i jego roli (konsument czy diler) wykluczone było przyjęcie sprawstwa oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 NarkU.

- w zakresie czynu przypisanego w pkt. XI wyroku:

3. Mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

c) art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegający na dowolnej ocenie zeznań świadka koronnego J. B. tendencyjnie niekorzystnej dla oskarżonego, przydania tym depozycjom waloru wiarygodności w całości w sytuacji, gdy dowód ten był dowodem odosobnionym, nie znajdując poparcia w pozostałym materiale dowodowym.

d) art. 170 § 1 k.p.k. wskutek oddalenia wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego celem wskazania jakie jest wymagane (...) dla przyjęcia, iż wyprodukowany produkt jest i był w istocie substancją zabronioną w świetle ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nadto czy w okresie wskazanym przez świadka bez żadnych dokładniejszych danych co do temperatury i otoczenia, jakości sadzonek możliwe było jednoznaczne wskazanie, iż produkt wyprodukowany w namiocie rzeczywiście był marihuaną o poziomie (...) zakazanym ustawą, jak długo utrzymuje się zapach marihuany w pomieszczeniu zamkniętym mieszkalnym - o ile bowiem sąd wspierał się faktem, iż świadek koronny potrafił produkować amfetaminę, był chemikiem, a na posesjach zabezpieczano resztki laboratorium, śladowe ilości amfetaminy, o tyle nie miał on żadnej wiedzy w zakresie hodowli marihuany!

e) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. polegającego na poniechaniu przesłuchania z urzędu domowników mieszkania S. S. (2) w zakresie pobytu J. B. i D. G. w jej domu oraz faktu czy możliwości suszenia w kuchni na stole produktu określanego przez J. B. jako marihuana;

- W efekcie podniesionych uchybień błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę przypisania D. O. sprawstwa jak w wyroku (pkt. VIII) polegający na a prawnym przyjęciu, iż nabył on marihuanę w ilości 1,5 kg celem dalszej odsprzedaży, albowiem Sąd, bez ustalenia iż wyprodukowano w namiotach rzeczywiście marihuanę, a nie zielsko irrelewantne z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oraz nie ustalając osoby odbiorcy nie mógł przyjmować, iż był to diler a nie konsument, zaś bez ustalenia tego niezbędnego dalszego ogniwa osobowego i jego roli (konsument czy diler) wykluczone było przyjęcie sprawstwa oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 NarkU.

IV. w odniesieniu do oskarżonego **R. B.**

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. - niezależnie od zarzutu wskazanego w pkt. I apelacji - zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

4. Mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

c/ art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegający na dowolnej ocenie zeznań świadka koronnego J. B. tendencyjnie niekorzystnej dla oskarżonego, przydania tym depozycjom waloru wiarygodności w całości w sytuacji, gdy dowód ten nie spełnił rygorów określonych dla oceny dowodu z pomówienia i to w wielu aspektach jego oceny; nadto w sytuacji gdy świadek koronny wielokrotnie zaślaniał się notoryczną niepamięcią, mieszał w szczegółach, nie potrafił wskazać skąd miał numer telefonu oskarżonego, był niekonsekwentny w zakresie ilości dostarczonych oskarżonemu narkotyków, na pytania w większości odpowiadał „nie pamiętam”, wskazywani przez niego świadkowie nie rozpoznali oskarżonego, bądź zaprzeczali wskazywanym faktom (R. S.), pomimo że z zeznań świadka wynikało iż ten miał wsiadać do samochodu, którym przyjechał oskarżony, czy do niego podchodzić.

d/ art. 410 k.p.k. wskutek pominięcia przez Sąd tych zeznań J. B. w których nie potrafił logicznie odpowiedzieć na pytania czy zaślaniał się niepamięcią, a które to zeznania winny zostać omówione i ocenione w kontekście tych wszystkich pominiętych „luk pamięciowych” świadka koronnego - bez tego nie pozostają one pod ochroną art. 7 k.p.k.;

e/ art. 7 k.p.k i 410 k.p.k. wskutek uznania dowodów z zeznań świadka P., Z., jako mających wspierać zeznania J. B. co do dostaw w sytuacji, gdy świadek ten poza potwierdzeniem wyjazdów nie potwierdził osób odbiorców co jawiło się jako warunek konieczny skoro oskarżony miał ponoć podchodzić do samochodu czy do niego wsiadać.

5. w efekcie podniesionych uchybień błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę przypisania R. B. sprawstwa jak w wyroku (pkt. XII) polegający na:

- bezpodstawnym bo bez dowodowym przyjęciu, iż uczestniczył on w obrocie, kiedy Sąd nie ustalił żadnej osoby odbiorcy tych narkotyków;

- bezpodstawnym przyjęciu, iż nabył on narkotyki celem dalszej odsprzedaży, albowiem Sąd nie ustalając osoby odbiorcy nie mógł przyjmować, iż był to diler a nie konsument, zaś bez ustalenia tego niezbędnego dalszego ogniwa osobowego i jego roli (konsument czy diler) wykluczone było przyjęcie sprawstwa oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 NarkU.

- dowolnym przyjęciu, iż nabył narkotyki od J. B. kiedy przeczą temu w istocie zeznania świadków: R. S., P. Z., czy K. K., czyniąc ten dowód odosobnionym i niepartym dowodowo.

a które to powyższe wnioski jako nie pozostające pod ochroną art. 7 k.p.k. i wynikające w istocie z dowolnej oceny depozycji świadka koronnego wykluczały możliwość przypisania oskarżonemu sprawstwa jak w pkt. XII wyroku.

skarżąca. wniosła o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Słupsku

2. ewentualnie o zmianę skarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od czynów przypisanych im wyrokiem.

Powyższe orzeczenie zaskarżył obrońca oskarżonych: G. R. i M. K. (1)

W odniesieniu do oskarżonego G. R. obrońca wniósł wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 5) kpk.

W odniesieniu do oskarżonego M. K. (1) zarzucając:

1. obrazę prawa materialnego mającą wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4 § 1 k.k. wskutek zastosowania wobec oskarżonego tzw. „nowej” ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - w brzmieniu aktualnie obowiązującym / Dz. U. 2012.124/, zamiast zastosować ustawę „starą” /w brzmieniu określonym Dz. U. 2005.79.1495 ze zm./ jako względniejszą dla oskarżonego.

2. Mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

a) art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegający na dowolnej ocenie zeznań świadka koronnego J. B. tendencyjnie niekorzystnej dla oskarżonego, atomizacji dowodu z zeznań świadka koronnego wobec koncentrowania się wyłącznie na tych depozycjach i budowania stanu faktycznego wyłącznie o depozycje świadka złożone w postępowaniu przygotowawczym i pomimo takiej częściowej oceny dowodu przydania tym depozycjom waloru wiarygodności w całości w sytuacji, gdy dowód ten, nie znalazł potwierdzenia w innych dowodach osobowych - A. A., R. M., K. K.

b) art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegający na czynieniu ustaleń faktycznych w sprawie w zasadzie li tylko w oparciu o depozycje świadka koronnego złożone w toku postępowania przygotowawczego;

c) art. 413 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. wskutek doprowadzenia do nieusuwalnych sprzeczności w części motywacyjnej wyroku poprzez ustalenie, iż te same narkotyki miał nabyć raz w U. a raz w S. - co wyklucza kontrolę instancyjną wyroku.

3. W efekcie podniesionych uchybień błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę przypisania M. K. (1) sprawstwa jak w wyroku (pkt. VIII) polegający na:

- bezpodstawnym bo bezdowodowym przyjęciu, iż uczestniczył on w obrocie, kiedy Sąd nie ustalił żadnej osoby odbiorcy tych narkotyków;
- bezpodstawnym przyjęciu, iż nabył on narkotyki celem dalszej odsprzedaży, albowiem Sąd nie ustalając osoby odbiorcy nie mógł przyjmować, iż był to diler a nie konsument, zaś bez ustalenia tego niezbędnego dalszego ogniwa osobowego i jego roli (konsument czy diler) wykluczone było przyjęcie sprawstwa oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 NarkU;
- bezpodstawnym przyjęciu, iż nabył on narkotyki od J. B. skoro wykluczyła to ekspertyza z użyciem psa tropiącego czy A. A. oraz R. M.;

skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie M.

K. (1) od przypisanego czynu.

Powyższe orzeczenie zaskarżył obrońca oskarżonego A. F.

Zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie za w pełni wiarygodne zeznań świadka koronnego i oparcie na nich wyroku skazującego co zaskutkowało szeregiem błędów w ustaleniach faktycznych poczynionych w sprawie, a mianowicie:

- ustalenie sprawstwa oskarżonego co do zasady - podczas gdy zeznania świadka koronnego w tym zakresie są chwiejne, różnią się między sobą co do szczegółów, które mogłyby im nadać walor wiarygodności, są nielogiczne, niekonsekwentne a przeczą im zeznania świadków M. B., P. Z. (1), P. P. (2), R. S. (1) oraz wyjaśnienia oskarżonego i dowody z dokumentów załączonych w poczet materiału dowodowego

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony brał udział w obrocie środkami odurzającymi w taki sposób, że miał sprzedawać zakupione od świadka koronnego środki odurzające w postaci amfetaminy tj. w zakresie sprawstwa oskarżonego przy kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu tj. art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii podczas gdy zeznania świadka koronnego nie mają oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a w toku postępowania dowodowego nie ustalono żadnej osoby z odbiorców środków odurzających, które miałby sprzedawać oskarżony, co skutkowało błędnym zastosowaniem prawa materialnego poprzez uznanie oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu

3. naruszenie prawa procesowego w postaci art. 410 w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia, które nie poddaje się kontroli instancyjnej z uwagi na fakt, że Sąd meriti nie ujął w nim szczegółowej analizy zeznań świadków, wskazania ich wzajemnych relacji, wykazania w jakim zakresie Sąd jednym dowodom przydaje walor wiarygodności, a innym go odmawia

4. ewentualnie, w przypadku nie uwzględnienia powyższej argumentacji - rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary w stosunku do jego właściwości osobistych, sytuacji majątkowej prewencji ogólnej i szczególnej

skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

w przypadku nie podzielenia argumentacji najdalej idącej wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary niższej, adekwatnej do jego aktualnej sytuacji życiowej i materialnej, w szczególności obniżenie wymiaru grzywny.

wniósł także o przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci wypowiedzenia umowy najmu lokalu przy ul. (...) w S. A. F., na okoliczność tego, iż nigdy nie był właścicielem warsztatu samochodowego.

Powyższe orzeczenie zaskarżył obrońca oskarżonego M. W.

Zarzucając:

obrażę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 5§1 §2 kpk oraz art. 7 kpk poprzez oparcie orzeczenia jedynie na zeznaniu świadka koronnego, które nie uzyskało w toku postępowania dowodowego potwierdzenia, a ponadto nie dało się pozytywnie zweryfikować w świetle zasad procesowych opisanych w art.5§1 §2 kpk oraz art. 7 kpk nie odpowiadało zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego i były sprzeczne, co spowodowało, że wyrok został oparty na zeznaniach, które nie stanowiły wartościowego dowodu w procesie karnym i nie mogły stanowić podstawy rozstrzygnięcia o winie i karze

skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd odwoławczy ograniczył uzasadnienie wyroku jaki zapadł w II instancji- do części w jakiej uzasadnienie sporządzone musi być z urzędu, oraz w tym zakresie i co do tych oskarżonych, co do których skarżący złożyli stosowne wnioski w trybie art. 457§2 k.p.k.

Stwierdzić na wstępie należy, że postępowanie dowodowe w przedmiotowej sprawie przeprowadzone zostało wszechstronnie, w sposób wręcz drobiazgowy, zapewniający prawidłowe wyrokowanie. W oparciu o wyniki tego postępowania, Sąd I instancji, poza określonymi wyjątkami, dokonał zasadnych ustaleń faktycznych, doszedł do prawidłowych wniosków w kwestii winy poszczególnych oskarżonych, kwalifikacji prawnej przypisanych im czynów i wymiaru kary. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom art. 424 k.p.k., aczkolwiek lekturę pisemnych motywów orzeczenia utrudnia ta okoliczność, że mimo połączenia do wspólnego rozpoznania dwóch spraw Sądu Okręgowego w Słupsku- II K 92/12 i II K 60/12, to w istocie rzeczy akta prowadzone były tak, jakby sprawa toczyła się pod sygnaturą II K 92/12. Akta sprawy II K 60/12 (poprzednio II K 113/10) sprzed połączenia, oznaczone zostały literą A.

Kluczowym dowodem jakim dysponował Sąd I instancji w stosunku do wszystkich oskarżonych były wyjaśnienia oraz zeznania świadka koronnego J. B.. Sąd I instancji miał pełną świadomość szczególnego charakteru takiego środka dowodowego, konieczności dokonywania bardzo starannej i wnikliwej oceny tego typu relacji. Rację ma Sąd orzekający, że ostrożność w ocenie zeznań świadka koronnego nie musi wiązać się immanentnie z koniecznością potwierdzania zeznań świadka innymi dowodami. Miał także na względzie Sąd I instancji, że J. B. był współsprawcą czynów jakich dotyczy przedmiotowa sprawa, a zatem jego relacje to dowód z pomówienia. Sąd odwoławczy podziela szerokie wywody Sądu I instancji co do zasad jakimi kierować się należy przy ocenie dowodu z zeznań świadka koronnego i z pomówienia, tak samo jak generalne uwagi i argumenty przemawiające za oceną depozycji J. B. jako wiarygodnych (str. 75-89 uzasadnienia).

Pamiętać trzeba, że J. B. opisywał prowadzona na szeroką skalę przestępczą działalność. Amfetamina wytwarzana była w kilku miejscach, sprzedawana były wielu osobom. Już z tej racji świadek może nie pamiętać wszystkich szczegółów. Miał to na uwadze Sąd I instancji, rozstrzygając na korzyść poszczególnych oskarżonych w sytuacji, kiedy postawały wątpliwości co do ilości substancji psychotropowej jaka była przedmiotem określonego zdarzenia.

Ustosunkowując się do zarzutów zawartych w poszczególnych skargach, Sąd Apelacyjny stwierdza co następuje:

odnośnie apelacji Prokuratora Prokuratury Okręgowej w S. oraz obrońców oskarżonych P. W. i J. M. (1):

Z uwagi na ściśle związki zachodzące pomiędzy czynami zarzucanymi P. W. i J. M. (1), Sąd Apelacyjny łącznie wypowie się co do apelacji wniesionych tak na korzyść, jak i na niekorzyść tych oskarżonych.

W przeważającej mierze nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja Prokuratora Prokuratury Okręgowej w S..

Jako po części zasadną Sąd odwoławczy ocenił apelację adwokata A. R. zarzucającą rażącą niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu P. W. kar- tak jednostkowych jak i kary łącznej. Konsekwentnie, po części zasadna okazała się apelacja drugiego z obrońców P. W..

Odnośnie J. M. (1) w niewielkim zakresie- co do kary grzywny skuteczna okazała się apelacja obrońcy tego oskarżonego.

Wbrew wywodom skargi Prokuratora Prokuratury Okręgowej w S., aczkolwiek skutkowało ona nieznaczną korektę zaskarżonego wyroku, nie dopuścił się Sąd I instancji błędów w ustaleniach faktycznych przyjmując, że o ile P. W. kierował zorganizowaną grupą przestępczą od początku 2007 r., to nie działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. D. (2). Chybiony jest też zarzut oskarżyciela publicznego co do wadliwości oznaczenia składu osobowego grupy kierowanej przez P. W.. Nie podzielił także Sąd odwoławczy argumentacji zawartej w apelacji adwokata E. I. w części w jakiej skarżąca stara się wykazać, że Sąd I instancji, przekraczając granice swobodnej oceny dowodów dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, które miałyby się wyrażać w niesłusznym uznaniu, że P. W. kierował zorganizowaną grupą przestępczą oraz brał udział w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 200 kg.

W ocenie Sądu odwoławczego, w odniesieniu do P. W., tak jak i co do innych oskarżonych, postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone przez Sąd I instancji wyczerpująco, dopuszczono szereg dowodów także z urzędu dla weryfikacji zeznań J. B.. W oparciu o wyniki tego postępowania, Sąd I instancji generalnie dokonał zasadnych ustaleń faktycznych, doszedł do prawidłowych wniosków w kwestii winy oskarżonego jak też kwalifikacji prawnej przypisanych mu czynów.

Kluczowymi dowodami przekonującymi o sprawstwie P. W. były zeznania P. P. (1) i J. B..

Tak P. P. (1) jak i J. B. konsekwentnie opisywali działalność P. W..

Nie mogą świadczyć o braku wiarygodności J. B. takie podnoszone przez obrońcę P. W. okoliczności, jak zażywanie przez świadka narkotyków, nadużywanie w przeszłości alkoholu, złożenie w innej sprawie fałszywych zeznań. Są to wszak okoliczności, które wynikają przede wszystkim z zeznań samego świadka (k. 3438-3440, t. 18, k. 3862 t. 20, 7029, 7037 t. 35, 7586v t. 37, 9261v-9262 t. 46).

Niewątpliwe, będąc słuchani w postępowaniu przygotowawczym, obydwaj świadkowie lepiej pamiętali okoliczności, w jakich przekazywana była przez nich dla P. W. amfetamina. Tak samo opisywali mechanizm działania oskarżonego, to jest, że sam narkotyków nie odbierał, miał do tego celu zorganizowaną grupę kurierów. Nie jest tak, aby słuchani na rozprawie, J. B. i P. P. (1) w odmienny sposób przedstawiali zachowanie P. W..

W istocie rzeczy, obrońca nie formułuje w złożonej skardze istotnych argumentów zmierzających do podważenia wiarygodności relacji P. P. (1), w których wielokrotnie opisywał okoliczności przekazywania amfetaminy dla P. W. (k. 621-622, 641-643, 651-653, 711-712, 1047-1048).

Zwrócić w tym miejscu należy uwagę na wyjaśnienia P. P. (1) z 19.12.2009 r. (k. 712) w których wskazał, że były przerwy we współpracy z P. W. wynikające z tego, że nawiązał on współpracę z (...) - mężczyzną z C., który miał komis samochodowy, w pobliżu S. miał wytwórnię amfetaminy. Podobnie relacjonował świadek 10.01.2011r. : „Wiem od P. J., że ten (...) miał w okolicach S. wytwórnię amfetaminy (...) (...) w C. miał auto handel, tak mi opowiadał P. J.. P. opowiadał mi, że ten (...) sprzedawał jemu też amfetaminę i oni rozliczali się nawet sprowadzając dla (...) samochody „(k. 1397 t.8) .

Pseudonim (...) nosił D. G., co tym bardziej przekonuje o zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy depozycji J. B., w których opisuje przestępczy proceder, w którym brał udział także P. W..

Sąd I instancji w istocie nie czyni szerszych rozważań co do wiarygodności zeznań właścicieli samochodów jakie miały być według relacji J. B. uzyskane w rozliczeniu za amfetaminę, ale zdecydowanie trzeba podkreślić, że także i w tym zakresie relacje świadka koronnego zasługują na wiarę, skoro znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach P. P. (1) i P. Z. (2), który także wskazywał, że w rozliczeniu za narkotyki J. B. przyjmował samochody (k. 571-573). Jako wiarygodne zatem ocenić należało zeznania J. B. i w tej części, w jakiej opisuje ile i jakich marek samochodów otrzymał D. G. i on, od P. W. za amfetaminą (k. 3811, 3814, 3894-3894 v t. 20, 4113 v t. 21).

Tak jak wyjaśnienia i zeznania P. P. (1), tak i relacje J. B. co do jego kontaktów z P. W., ilości przekazanej amfetaminy są konsekwentne, nie wykazują sprzeczności czy niejasności o takiej wadze, aby mogło się to przełożyć na generalną ocenę jako wiarygodnych wyjaśnień i zeznań tych świadków.

Jeszcze przed uzyskaniem statusu świadka koronnego, J. B. w wyjaśnieniach, w których generalnie opisywał swoją działalność, wskazywał na P. W. jako na jednego z odbiorców amfetaminy oraz na to, że rozliczeniem były także samochody (k. 3453, 3462, 3468, 3468v, 3470, 3471v t. 18).

Z pewnością to, że tylko niektóre z dokonywanych transakcji J. B. kojarzył z produkcją amfetaminy w określonych miejscach (vide: przykładowo zeznania k. 3811, k. 3877, 3880, 3881 t. 20), nie może podważać wiarygodności jego twierdzeń, że łącznie przekazał na rzecz P. W. co najmniej 100 kg amfetaminy (k. 3888).

W świetle natomiast wypowiedzi P. P. (1) i A. W. całkowicie dowolne są sugestie obrońcy, że nie ma pewności, czy doszłoby do transakcji 28.10.2009 r., gdyby P. W. nie został zatrzymany przez policję.

Z pewnością też podawane przez obrońcę P. W. przykłady braku pamięci co do pewnych faktów ze strony J. B. nie mają takiej wagi, aby mogły w istotny sposób wpłynąć na ocenę wiarygodności świadka koronnego.

Prawdą jest, że A. C. został uniewinniony od zarzutu paserstwa lawety, J. M. (2) od zarzutu kierowania grupą przestępczą, P. K. (1) od zarzutu przewozu wewnątrzspółnotowego substancji psychotropowej, jednak w żadnym z tych przypadków Sąd I instancji nie uznał, że J. B. złożył nieprawdziwe zeznania.

Trudno też przyjąć, że zeznania P. P. (1) winny zostać uznane za niewiarygodne z tej przyczyny, że jak podkreśla obrońca, podawane przez niego ceny amfetaminy jaką kupowano od (...) i odsprzedawano P. W. wskazywały, że transakcje takie były ekonomicznie bezsensowne.

Sąd odwoławczy nie podzielił argumentów zawartych w apelacji oskarżyciela publicznego zmierzających do wykazania, że P. W. nie był jedynie klientem M. D. (2), od którego nabywał amfetaminę.

Nie przekroczył Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów przyjmując, że w rzeczywistości istniały dwie grupy zajmujące się wprowadzaniem do obrotu narkotyków- jedna kierowana przez P. P. (1), druga kierowana przez M. D. (2), które ze sobą współpracowały (str. 50-54,219-220,340- 342 uzasadnienia).

Uprawniony był Sąd do zajęcia stanowiska, że to od dopiero od początku 2007 r. można przyjąć, że działalność P. W. nabrała takiego charakteru i intensywności, że można mówić o zorganizowanej grupie przestępczej .To, że już wcześniej nabywał amfetaminę nie oznacza, że czynił to w ramach takiej grupy. Oskarżony przejmował znaczne ilości amfetaminy, posługiwał się siecią kurierów, od marca 2008 r. do 28 października 2009 r. dostarczana do S. amfetamina była przechowywana przez R. H., potem przez A. W. i przez tego ostatniego rozrabiana z mąką ziemniaczaną przed dalszą sprzedażą, o której decydował P. W..

Nie podziela Sąd odwoławczy zarzutu oskarżyciela, jakoby Sąd I instancji popadał w sprzeczności w pisemnych motywach orzeczenia.

Z pewnością w większości przypadków zorganizowanej przestępczości odtworzenie mechanizmów działania, składu osobowego grupy nie jest łatwe, takiemu zadaniu jednak Sąd I instancji w pełni podołał.

Zauważyć trzeba, że skarżący akceptuje ustalenia Sądu I instancji, że na terenie G. istniała zorganizowana grupa przestępcza, którą kierowali m.in. M. D. (2), jego żona K. D. i Z. R.. Tymczasem aktem oskarżenia Prokurator Prokuratury Okręgowej w S. zarzucił P. W. czyn z art. 258§3 k.k. który miał polegać na tym, że od lipca 2007 r. do 28 października 2009 r. kierował zorganizowaną grupą przestępczą, którą założył, a w skład której mieli wchodzić M. D. (2), K. D. i Z. R..

To, że P. W. pełnił jako odbiorca bardzo istotną rolę dla grupy M. D. (2) nie może być utożsamiane z tym, że brał w niej udział. W przekonaniu Sądu odwoławczego, twierdzenie takie mogłoby okazać się zasadne gdyby P. W. nie kierował własną grupą. Wówczas wielokrotność kontaktów z grupą M. D. (2) mogłoby sugerować, że w istocie oskarżony utożsamia się z celami tej grupy, realizuje zadania, dla których została stworzona. P. W. współpracował z grupą M. D. (2) nabywając amfetaminę, jednak organizując magazynierów, sieć dealerów, wydając polecenia w zakresie dostaw działał nie na rzecz tej grupy, ale na rzecz grupy przez siebie kierowanej.

Odnosząc się do zarzutu nie wskazania w opisie czynu jako członków grupy R. R. i M. M. (1) to stwierdzić trzeba, że oskarżyciel nie wykazał, aby błędem dotknięte były ustalenia Sądu I instancji, z których nie wynika nic więcej niż to, że R. R. i M. M. kupowali amfetaminę, która pochodziła od grupy M. D. (2) (vide: str. 246-247, 258-260 uzasadnienia) . Zauważyć trzeba, że R. R. skazany został wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 17.03.2011 r. w sprawie II

K 22/11 za udział w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie od lipca 2004 r. do **18 grudnia 2009 r.** (k. 7835-7840 t.40)- w tym czasie P. W. był już tymczasowo aresztowany.

Rację ma natomiast skarżący, że Sąd I instancji popadł w sprzeczność przypisując P. W. kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą, a S. S. (1) udział w takiej grupie od początku 2007 r., a jednocześnie uznając, że przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, oskarżeni ci dopuścili się od jesieni 2006r.

Uchybienie to w przekonaniu Sądu odwoławczego, wyniknęło z nieuwagi Sądu I instancji, który nie dostrzegł konsekwencji jakie dla opisu czynów z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wyrzucić musiało ustalenie, że to od początku 2007 r. można mówić o kierowaniu przez P. W. zorganizowaną grupą przestępczą.

Mając to na uwadze, Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie II przyjął, że oskarżony P. W. przypisanego czynu dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej od początku 2007 r., a nadto skorygował czas w jakim P. W. nabywał amfetaminę od P. P. (1)- stosownie do pierwszej części opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II wyroku, gdzie jako datę końcową wskazano 28.10.2009 r.

Oczywiście nie ma racji obrońca podnosząc, że żaden ze świadków nie wskazuje na rolę jaką miał pełnić P. W. w grupie przestępczej. Sąd I instancji uprawniony był w świetle całokształtu okoliczności sprawy przyjąć istnienie takiej grupy kierowanej właśnie przez P. W.. Jak słusznie podkreśla Sąd I instancji kierownicza rola P. W. polegała na organizowaniu dostaw amfetaminy od J. B. i M. D. (2), ustalaniu czasu i miejsca odbioru amfetaminy, organizowaniu odbiorców, miejsca do przechowywania, magazynierów, a także przygotowaniu amfetaminy do dalszej dystrybucji, ustalaniu rozliczenia za dostarczoną amfetaminę, organizowaniu samochodów stanowiących zapłatę, a także osób, które dostarczały na miejsce transakcji pieniądze, gdy rozliczenie przebiegało w gotówce (str. 342 uzasadnienia) .

Cytowane przez obrońcę wypowiedzi P. P. (1) wskazują tylko na to, że P. W. nie należał do grupy, z którą związany był P. P. (1), co przecież ustalił Sąd I instancji.

W istocie, co podkreśla obrońca, J. B. wskazywał w swoich zeznaniach na J. M. (2) jako osobą, która miała kierować grupą przestępczą w S..

Rzecz jednak w tym, że J. B. dysponował wiedzą ze słyszenia, opierał się na informacjach uzyskiwanych od P. W.. Uznając, że brak jest dostatecznych dowodów wskazujących na sprawstwo J. M. (2), Sąd I instancji uniewinnił tego oskarżonego między innymi od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 258§3 k.k.

Z P. W. łączyły natomiast J. B. kontakty bezpośrednie. Wielokrotnie opisywał w jaki sposób przekazywał dla P. W. amfetaminę. Szeroko na ten temat wypowiedział się 10.09.2010 r.- wskazał, że dla P. W. (którego określał pseudonimem (...)) pracowało kilka osób- (...) i (...), Ś., W., C.. To oni odbierali towar w S., w okolicy S., w C. , na nich były rejestrowane samochody, które kupował za narkotyki od P. W.. Najwięcej odbierał (...) (S. S. (1)- dop.S.A.), to był stały odbiorca, odbierał do końca ich współpracy (k. 3890v-3891 t. 20).Także z zeznań P. P. (1) wynika, że w sposób zorganizowany inne osoby odbierały od niego amfetaminę dla P. W.. Oskarżony zachowując zasady bezpieczeństwa, chroniąc swoją osobę, unikał bezpośredniego kontaktu z dostawcami, posługując się kurierami.

Rację ma obrońca, że A. W. jako osoby stojące na czele grupy wskazywał M. D. (1) i P. W.. Podkreślić jednak trzeba, że A. W. dopiero od lipca 2009 r., na propozycję P. W. zajął się rozprowadzaniem narkotyków, wykonywał jego polecenia, swoje wnioski co do struktury grupy opierał na swoich subiektywnych wrażeniach (vide: wyjaśnienia A. W. k. 84-85,88-90, t. A,226-227,234-235v, t.II A). Relacje A. W., w których opisuje przestępczy proceder utrzymujący w przekonaniu o funkcjonowaniu zorganizowanej grupy przestępczej w S. zajmującej się obrotem substancją psychotropową w postaci amfetaminy.

Podkreślić trzeba w tym miejscu, że podzielając stanowisko Sądu I instancji co do istnienia grupy przestępczej kierowanej przez P. W. oraz jej składu osobowego, jako bezzasadną Sąd odwoławczy uznał apelację obrońcy S. S. (1), w której skarżąca kwestionuje udział oskarżonego w takiej grupie.

Dla możliwości przypisania czynu z art. 258§1 k.k. niezbędne jest wykazanie, że sprawca miał świadomość istnienia grupy przestępczej oraz, że towarzyszył mu zamiar brania udziału w takiej grupie. Rację ma niewątpliwie obrońca S. S. (1), że należy odróżnić współdziałanie z grupą przestępczą przy popełnieniu przestępstwa, od brania udziału w takiej grupie i w jej ramach dopuszczenia się czynu zabronionego.

Całokształt jednak okoliczności sprawy wykazuje, że istniały pełne podstawy do przyjęcia, że S. S. (1) miał świadomość istnienia grupy P. W., brał udział w obrocie substancją psychotropową utożsamiając się z jej celami. Co już wyżej podniesiono, nie nasuwa wątpliwości samo istnienie zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez P. W.. Ustalenia dokonane przez Sąd I instancji przekonują, że mamy do czynienia z czymś więcej niż działaniem wspólnie i w porozumieniu przez poszczególnych sprawców uczestniczących w obrocie znacznymi ilościami amfetaminy. Nie zmienia takiego stanowiska fakt, że skład grupy na przestrzeni jej działalności nie był stały, podobnie jak i podkreślany przez obrońcę S. S. (1) fakt, że nic nie wskazuje na to, aby P. W. dzielił się z innymi członkami grupy osiąganymi zyskami.

Jak trafnie zauważył Sąd Najwyższy w przytaczanym przez oskarżyciela wyroku z 24.03.2009 r. dla przyjęcia udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących czy mechanizmów funkcjonowania. Wystarczy gotowość sprawcy do spełnienia zadań służących grupie, której świadomość istnienia sprawca ma. Strona podmiotowa tego formalnego przestępstwa obejmuje obie odmiany umyślności.

Wielokrotnie w składanych zeznaniach, J. B. odnosił się do S. S. (1). Wskazując poszczególne miejsca, w których przekazywał amfetaminę, 27.01.2010 r. J. B. określił S. S. (1) wręcz jako współlnika P. W. (k. 3578 t.18).

W innym miejscu, opisując zachowanie P. W. podał, że starał się on nigdy nie brać narkotyków do ręki. Zawsze załatwiał to przez kuriera, najczęściej przez (...) (S. S. (1) , dop. S.A.). Nawet jak spotykali się koło garaży u K. (P. W. dop. S.A.) pod blokiem, to rozmawiali gdzieś w pobliżu, a S. podchodził, odbierał towar i nosił gdzieś do piwnicy, gdzie to mieszał (k.4104v – 31.03.2011 r. t. 21).

S. S. (1) wielokrotnie odbierał amfetaminę dla P. W., podobnie jak jego syn Ł., co tym bardziej przekonuje o pełnej świadomości oskarżonego istnienia grupy przestępczej i występowaniu po stronie oskarżonego zamiaru brania w niej udziału.

Sąd odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji, że całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie nie pozwalał na przypisanie J. M. (1) udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu wprowadzenie do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy ani też uczestnictwa w obrocie większej ilości tej substancji niż 10 kg w okresie sierpnia- września 2009 r. w S., kiedy na polecenie P. W. i celem jej przekazania P. W. do dalszej odsprzedaży, J. M. (1) odebrał tę amfetaminę od P. P. (1).

Tym samym jako chybiony uznano zarzut obrońcy J. M. (1) co do błędu w ustaleniach faktycznych, który miały się wyrażać w niesłusznym uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem czynu. Nie podzielił Sąd odwoławczy także stanowiska oskarżyciela publicznego, starającego się przekonać, że za podstawę zaskarżonego wyroku przyjęto błędne ustalenia faktyczne, ponieważ rzetelna ocena zgromadzonych dowodów winna prowadzić do wniosku, że J. M. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 258§1 k.k. , odbierał od P. P. (1) więcej niż raz amfetaminę, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a w dniu 28.10.2009 r. w czasie zatrzymania miał przy sobie pieniądze na zapłatę za przywiezione dla P. W. narkotyki w postaci amfetaminy.

Wbrew stanowiskom prezentowanym w obydwu skargach, Sąd I instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów także i w zakresie odnoszącym się do J. M. (1).

Niewątpliwe, podstawowym dowodem wskazującym na przestępczą działalność J. M. (1) są zeznania P. P. (1).

Nie sposób zgodzić się z obrońcą, że zeznania P. P. (1) zawierają takie niejasności i niekonsekwencje, że nie można w oparciu o nie czynić jednoznacznych ustaleń co do udziału J. M. (1) w przestępczym procederze jakiego dotyczy przedmiotowa sprawa.

Zachowując należyta ostrożność w ocenie zeznań P. P. (1), Sąd I instancji w pełni był uprawniony do przypisania J. M. (1) tego, że jeden raz, na polecenie P. W. odebrał od P. P. (1) 10 kg amfetaminy.

Relacje P. P. (1), wbrew wywodom apelacji obrońcy J. M. (1), dają pewność co do zaistnienia jednej takiej sytuacji.

Trafności ustaleń Sądu I nie podważają cytowane przez skarżącą fragmenty wypowiedzi P. P. (1) składanych na różnych etapach postępowania. Brak pewności P. P. (1) co do ilości transakcji w których uczestniczył J. M. (1) przemawia nie za tym, że świadek „kluczy”, ale za tym, że świadek nie chce pomawiać innych osób o takie zachowania, co do których nie jest pewien, że je podejmowały. W taki właśnie sposób odczytywać trzeba wyjaśnienia P. P. (1) z 02.11.2009 r. Gdyby świadkowi towarzyszyły złe intencje, to spodziewać by się należało, że podtrzyma wcześniejsze, niekorzystne dla J. M. (1) twierdzenia co do jego udziału w przestępczym procederze.

Słusznie Sąd I instancji wykluczył możliwość „nakierowania” P. P. (1) przez funkcjonariuszy policji na osobę J. M. (1) jako noszącą pseudonim (...).

Zauważyć trzeba, że także A. W. wskazał, że J. M. (1) nosił pseudonim (...) (k. 89 t. I A) co tym bardziej przekonuje, że wyrokując co do odpowiedzialności J. M. (1) i jej zakresu, Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych.

Nie podzielił także Sąd odwoławczy zarzutów skargi oskarżyciela publicznego wobec rozstrzygnięć Sądu I instancji odnośnie J. M. (1).

Apelacja Prokuratora Prokuratury Okręgowej w S., aczkolwiek obszerna, stanowi w ocenie Sądu Apelacyjnego jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego, nie zawiera takich argumentów, które poddawałyby w wątpliwość trafność wniosków Sądu I instancji, jeżeli chodzi o zaangażowanie J. M. (1) w przestępczą działalność (vide: w szczególności rozważania Sądu zawarte na k. 449- 461 uzasadnienia).

Sąd I instancji dochodząc do przekonania, że J. M. (1) można w sposób nie budzący wątpliwości przypisać tylko jedno przestępcze zachowanie, miał na względzie całokształt zeznań P. P. (1), które są kluczowym obciążającym J. M. (1) dowodem.

Prezentując odmienne niż Sąd I instancji stanowisko, oskarżyciel publiczny akcentuje przede wszystkim relacje świadka z 02.11.2009 r. (str. 13-14 apelacji). Jak wynika jednak z tych wyjaśnień, swoje przekonanie, że to właśnie przy cmentarzu w S., przed wrześniem 2009 r. kilka razy przekazywał amfetaminę dla P. W. J. M. (1), P. P. (1) opierał na rozpoznaniu go po przygarbionej sylwetce i charakterystycznym chodzie.

Zdaje się skarżący nie dostrzegać dalszych depozycji P. P. (1), z których nie przebija wcale jego pewność co do tego, że J. M. (1) wielokrotnie odbierał amfetaminę. Wprost przeciwnie. Na rozprawie 20.4.2011 r., przy pierwszym rozpoznaniu sprawy przeciwko J. M. (1), P. P. (1) wyraził przekonanie, że raz widział M., raz przekazywał mu torbę koło cmentarza z 10 kilogramami amfetaminy (k.7979-7979v t.40 A- poprzednio II K 113/10). Nie wypowiedział się odmiennie P. P. (1) w przedmiotowej sprawie. Takie cechy natomiast jak „ przygarbiona sylwetka i charakterystyczny chód” nie są czymś tak wyjątkowym aby zasadne było twierdzenie, iż późniejsze wątpliwości P. P. (1) nie znajdowały racjonalnego wytłumaczenia.

Zauważyć też trzeba, że z zeznań A. W. wynika, że to on po aresztowaniu R. H. przejął jego rolę (k. 227 t. II A) .

Prawdą jest, że na rozprawie 04.11.2011 r. w sprawie II K 113/10 Sądu Okręgowego w Słupsku, J. B. rozpoznał J. M. (1) jako osobę o pseudonimie (...), której zawoził amfetaminę (k. k.8490 t. 43 A). Świadek dodał jednak, że pamięta, że był pseudonim (...) i (...).

Podkreślić trzeba, że J. B. łączył działania mężczyzn o powyższych pseudonimach, a niewątpliwie jest, że to to M. K. (1) nosił pseudonim (...). Słusznie wskazuje Sąd I instancji, że w niniejszym postępowaniu, na rozprawie 08.04.2013r., J. P. nie rozpoznał J. M. (1) jako jednego z odbiorców amfetaminy . Na rozprawie 10.04.2013 r przyznał, że uprzednio w sprawie przeciwko P. W., w której przeprowadzana była videokonferencja rozpoznał drugiego oskarżonego, jako osobę o pseudonimie (...), nie potrafił jednak podać co spowodowało, że go wówczas rozpoznał (k.7038 v t.35)

Wprawdzie nie wykazano tego w sposób jednoznaczny, całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie wskazuje jednak, że osoba o pseudonimie (...) to w R. M., co trafnie podkreśla Sąd I instancji (vide: str. 457-458 uzasadnienia).

Oczywiście rację ma Sąd I instancji, że o ile można przypisać J. M. (1) udział w obrocie substancją psychotropową (10 kg amfetaminy), to nie zgromadzono takich dowodów, które by przekonywały, że przestępstwa takiego oskarżony dopuścił się działając w ramach grupy kierowanej przez P. W.. Z pewnością wniosku takiego nie da się wyprowadzić z jednorazowego odbioru przez J. M. (1) amfetaminy.

Na bliskie relacje J. M. (1) i P. W. wskazywał A. W.. Wyjaśnienia jednak przez niego składane nie uprawniają przekonania, że J. M. (1) bezsprzecznie był zorientowany w działalności P. W., utożsamiał się z nią i to było przyczyną, dla której odebrał od P. P. (1) i przekazał P. W. 10 kg amfetaminy.

Także okoliczności zatrzymania J. M. (1) 28.10.2009 r. nie przeczą stanowisku Sądu I instancji, że wcześniejsze zachowanie oskarżonego traktować należy nie inaczej, niż jako wynikające z koleżeńskich przysługi. Podobnie rzecz się ma jeżeli chodzi o przypadki rejestracji na nazwisko J. M. (1) samochodów, które miały stanowić rozliczenie za amfetaminę dostarczaną przez J. B. P. W..

Rację ma Sąd I instancji, że nie wykazano w toku procesu, aby J. M. (1) 28.10.2009 r. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona określonego czynu zabronionego. Brak w szczególności jednoznacznych dowodów, że pieniądze jakie miał oskarżany przy sobie w czasie zatrzymania przeznaczone były na zapłatę za przywiezione przez P. P. (1) narkotyki. W złożonej skardze oskarżyciel wiele miejsca poświęca zdarzeniom z 28.10.2009 r. (str. 15-21) ale nie zdołał podważyć trafności wywodów Sądu I instancji, że w zakresie udziału J. M. (1) w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych 28.10.2009r. istniały jedynie poszlaki. P. P. (1) i A. W. opisują wydarzenia z 28.10.2009 r., ale tylko związane z ich udziałem w przestępstwie. To tylko w sferze spekulacji pozostają rozważania, jak by się zachował dalej J. M. (1), gdyby nie został zatrzymany, a zatrzymany został przecież wcześniej niż P. P. (1), P. W. i A. W.. Nic istotnego nie wynika z faktu użytkowania przez P. W. samochodu zarejestrowanego na nazwisko J. M. (1), skoro osoby te utrzymywały bliskie kontakty.

Sąd odwoławczy podziela poglądy prawne Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych wyrażane w przytoczonych przez oskarżyciela w złożonej skardze judykatach. Nie mają one jednak przełożenia na realia przedmiotowej sprawy.

W przekonaniu bowiem Sądu odwoławczego, przywołane przez oskarżyciela argumenty wskazują wprawdzie na duże prawdopodobieństwo udziału J. M. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. W., nie jest to jednak tak wysoki stopień prawdopodobieństwa, o którym można by powiedzieć, że graniczy z pewnością.

Sąd I instancji nie czynił rozważań pod kątem zakwalifikowania zarzucanego oskarżonemu czynu jako pomocnictwa do popełnienia przez innych oskarżonych czynów z art. 258 k.k., nie sposób jednak z tego powodu czynić Sądowi orzekającemu zarzutów obrazy przepisów postępowania, skoro Sąd Okręgowy nie przypisał J. M. (1) świadomości istnienia grupy przestępczej kierowanej przez P. W..

Przy prawidłowych ustaleniach faktycznych, właściwie Sąd I instancji zakwalifikował zachowanie J. M. (1) jako wyczerpujące znamiona występku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Jedynie z przyczyn szerzej omówionych przy apelacji obrońcy S. S. (1)- kwalifikację prawną przypisanego oskarżonemu czynu oraz podstawę wymiaru kary uzupełniono o art. 4§1 k.k.

Sąd odwoławczy, mając na uwadze potrzebę zapewnienia wewnętrznej sprawiedliwości wyroku, obniżył do 100 liczbę wymierzonych J. M. (1) stawek dziennych grzywny. Oskarżony podobnie jak S. S. (1) i M. C. był kurierem, z tym, że jego rola ograniczyła się do jednokrotnego przekazania amfetaminy w ilości 10 kg. S. S. (1) i M. C. przypisano więcej takich zachowań i większą ilość amfetaminy w obrocie której uczestniczyli. W takiej sytuacji trudno znaleźć uzasadnienie dla wymierzenia J. M. (1) grzywny w surowszym wymiarze niż S. S. (1) i M. C.. Tym bardziej kara grzywny, jeżeli chodzi o liczbę stawek, jawi się jako rażąco niewspółmiernie surowa, jeśli się zważy, że przy pierwszym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z 19.01.2012 r. sygn. akt II K 113/10 także orzeczono grzywnę w wymiarze 200 stawek, a oskarżonemu przypisano wprowadzenie do obrotu 100 kg amfetaminy. Oznaczenie wysokości jednej stawki na 100 zł, nie przekracza możliwości finansowych J. M. (1).

Nie nosi natomiast cech nadmiernej surowości wymierzona oskarżonemu kara 3 lat pozbawienia wolności. Czyn jakiego dopuścił charakteryzuje się wysokim stopniem społecznej szkodliwości już z uwagi na ilość substancji psychotropowej w której obrocie oskarżony uczestniczył. J. M. (1) był w przeszłości karany, w tym za przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (k. 20806-20807 t. 69).

Jako nadmierne surowe Sąd odwoławczy ocenił natomiast kary pozbawienia wolności jakie wymierzono P. W..

Podkreślić w tym miejscu trzeba, że trafnie Sąd I instancji przyjął, że P. W. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstw z art. 258§3 k.k. i z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.0.2005 r. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Skoro jednak w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II nie wskazano, aby kierował wykonaniem czynu zabronionego przez inne osoby (tak jak to ujęto w opisie czynu zarzucanego w punkcie 8), to brak było podstaw do powołania w kwalifikacji prawnej tego czynu art. 18 §1 k.k., co należało skorygować. Ponadto z przyczyn szerzej omówionych przy apelacji obrońcy S. S. (1)- kwalifikację prawną oraz podstawę wymiaru kary w przypadku przestępstwa z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uzupełniono o art. 4§1 k.k. Przez oczywistą nieuwagę, w podstawie prawnej wymiaru kary Sąd I instancji wskazał także ust.1 art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Słusznie podnosi adwokat A. R., że nie zostały przez Sąd I instancji dostatecznie dostrzeżone okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego.

Niewątpliwie, oskarżony dopuścił się przestępstw o bardzo wysokim stopniu społecznej szkodliwości.

Z drugiej strony, jak podnosi skarżąca, oskarżonym aktualnie pracuje, utrzymuje rodzinę- żonę i 8 letnią córkę.

Przestępcza działalność oskarżonego zakończyła się w 2009 r. Brak jest sygnałów, aby P. W. ponownie wchodził w konflikt z prawem. Podkreślić trzeba, że z informacji KRK wynika, że jest osobą nie karaną (k.20815 t. 69).

W tym stanie rzeczy, Sąd odwoławczy obniżył do 2 lat karę pozbawienia wolności wymierzoną P. W. za czyn z art. 258§3 k.k., a za czyn z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii -do 6 lat pozbawienia wolności. W przekonaniu Sądu odwoławczego, kary w takim rozmiarze nie są ani nadmierne surowe, ani nadmiernie łagodniejsze to kary sprawiedliwe, należyte uwzględniające okoliczności przemawiające tak na korzyść jak i na niekorzyść P. W.. Sąd Apelacyjny ustalił ponadto wysokość stawki dziennej grzywny jaką orzeczono wobec P. W. na kwotę 250 zł. O ile ilość stawek dziennych grzywny znajduje pełne uzasadnienie w rozmiarach korzyści jakie oskarżony osiągał w drodze przestępstwa, to nie znajduje zrozumienia oznaczenie wysokości jednej stawki na kwotę 500 zł. Nie wykazał Sąd I instancji, aby oskarżony osiągał takie dochody, które usprawiedliwiałyby ustalenie stawki dziennej na tak wysokim poziomie.

Jako karę łączną, Sąd odwoławczy wymierzył karę 7 lat pozbawienia wolności mając na uwadze ściśle związku podmiotowo- przedmiotowe zachodzące pomiędzy przypisanymi P. W. przestępstwami.

Odnosząc się na końcu do pisma procesowego P. W. z 23.03.2015 r. (k.20383-20387 t.66), w którym oskarżony zarzuca zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów postępowania oraz błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, stwierdzić trzeba, że nie zawiera ono takich argumentów, które by przekonywały, że występują warunki z art. 440 k.p.k. przemawiające za zmianą zaskarżonego wyroku w szerszym zakresie niż to uczynił Sąd odwoławczy w efekcie rozpoznania apelacji obrońców oraz oskarżyciela publicznego.

odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego M. C.:

Z uwagi na fakt, że odnośnie oskarżonego M. C. nie został złożony stosowny wniosek w trybie art. 457§2 k.p.k. Sąd Apelacyjny ograniczył uzasadnienie wyroku odwoławczego do części, co do której uzasadnienie należy sporządzić z urzędu.

Apelacja obrońcy M. C. o tyle okazała się zasadna, że skutkowałą między innymi uchylenie zaskarżonego wyroku w części w jakiej przypisano oskarżonemu czyn z art. 258§1 k.k. i umorzenie postępowania w tym zakresie wobec wystąpienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej o jakiej mowa w art. 439§1 pkt 8 k.p.k.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd I instancji przypisał M. C. czyn z art. 258§1 k.k. polegający na tym, że w okresie od jesieni 2007 r. do wiosny 2008 r. w S., brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, którą kierował P. W., a w skład której wchodził: S. S. (1)- co najmniej od początku 2007 r. do 30.09.2008 r. oraz od początku 2007 r. do co najmniej 05.04.2008 r.- ustalona osoba o ps. „(...)” oraz w nieustalonym bliżej okresie 2008 r. nieustalone osoby o ps. (...) i (...), a także w okresie od lipca 2009 r. do 02.10.2009 r. ustalone osoby ps. (...) oraz od marca 2008 r. do sierpnia 2008 r. oraz od lipca 2009 r. do 02.10.2009 r.- ps. (...), ps. (...) oraz inna ustalona osoba o ps. (...)- od co najmniej 14.03.2008 r. do 10.06.2009 r. a także inne nieustalone osoby.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z 26.07.2010 r. sygn. akt II K 43/10 M. C. skazany został za czyn z art. 258§1 k.k., który miał polegać na tym, że w okresie od co najmniej 1 lipca 2009 r. do 28 października 2009 r. w S., wspólnie z P. W., M. D. (1), J. M. (1), A. W., P. P. (1), M. P. (2), P. K. (2), M. M., P. G., M. S. (2) i innymi nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wprowadzanie do obrotu znacznych ilości narkotyków (k.20839-20846 t.69).

Inaczej opisano w powyższych wyrokach skład osobowy grup przestępczych, jednak w ocenie Sądu odwoławczego, jeżeli chodzi o M. C., to w istocie rzeczy jest to ta sama grupa. Jednoznacznie przekonują o tym opisy czynów z art. 258 k.k. przypisanych P. W. i S. S. (1)- w każdym z nich wskazano, że M. C. wchodził w skład grupy przestępczej w okresie od jesieni 2007 r. do wiosny 2008 r. oraz od lipca 2009 r. do 28.10.2009 r.

Dostrzegając, że M. C. brał udział w tej samej grupie również w okresie od lipca 2009 r. do października 2009 r., za co został już prawomocnie skazany w sprawie II K 43/10, Sąd I instancji doszedł do przekonania, że brak podstaw do uznania, iż zachodzi ciągłość przestępstwa, skoro oskarżony przez pewien okres czasu nie uczestniczył w działaniach grupy, gdyż przebywał za granicą (str. 341 uzasadnienia).

Z takim stanowiskiem Sądu orzekającego nie można się zgodzić.

Przez ten sam czyn należy rozumieć to samo zdarzenie faktyczne, które było przedmiotem sprawy osądzonej – niezależnie od kwalifikacji prawnej oraz szczególnych okoliczności Przedmiotem procesu jest określone zdarzenie, które w orzeczeniu sądowym kończącym proces wyczerpane musi być w całości -zarówno pod względem faktycznym, jak i prawnym. Dzielenie jednego i tego samego czynu na poszczególne fragmenty pod względem faktycznym i prawnym jest w zasadzie niedopuszczalne. Nowe postępowanie nie jest dopuszczalne w razie uprzedniego niepełnego rozpoznania sprawy. Powaga rzeczy osądzonej nie pozwala na ponowne postępowanie przeciwko tej samej osobie o

tan sam przedmiot odpowiedzialności prawnej, innymi słowy- o ten sam czyn w znaczeniu prawnym (vide: wyrok SN z 12.02.1975 r. I KR 226/74, Lex nr 21663, wyrok SN z 15.10.2008r, IV KK 118/08, Lex nr 469410).

W ocenie Sądu odwoławczego, to samo zdarzenie faktyczne, jeżeli chodzi o udział M. C. w zorganizowanej grupie przestępczej, podzielone zostało na poszczególne fragmenty pod względem faktycznym i prawnym.

Przestępstwo z art. 258§1 k.k. jest przestępstwem trwałym, które charakteryzuje się utrzymywaniem pewnej trwającej nieprzerwanie sytuacji przestępczej w każdej chwili jej trwania, przy czym przerwanie tej sytuacji jest w mocy sprawcy. Przestępstwo trwałe kończy się wówczas, gdy sytuacja przestępna ustanie, przestaje ją utrzymywać sprawca, przestępstwo trwałe przekształca się w jednorazowe, zostanie wydany wyrok skazujący (vide: I. Andrejew, Polskie prawo karne w zalesie, PWN, 1978, str. 232-234). Przebywając poza granicami kraju M. C. nie popełniał przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, ale nie jest to równoznaczne z tym, że „wystąpił” na ten czas z grupy, a po powrocie do kraju znowu do niej „przystąpił”.

Mając na uwadze powyższe Sąd odwoławczy uchylił punkt XXII zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 439§1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17§1 kt 7 k.p.k. umorzył postępowanie o zarzucany M. C. czyn z art. 258§1 k.k.

odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego S. S. (1):

Nie ma racji obrońca S. S. (1) zarzucając Sądowi I instancji obrazę przepisów postępowania, w szczególności art. 7 k.p.k. , co miałyby się wyrażać w przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, akcentowaniu okoliczności dla oskarżonego niekorzystnych, interpretowaniu na jego niekorzyść wynikających z materiału dowodowego wątpliwości, co miałyby w efekcie skutkować błędami w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na obrocie znacznymi ilościami amfetaminy oraz sam uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej.

Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, nie do zaakceptowania jest stanowisko obrońcy, że S. S. (1) można przypisać jedynie zachowanie, które miałyby polegać na tym, że udzielił pomocy P. W. w obrocie substancją psychotropową w ten sposób, że odebrał na jego zlecenie od J. B. łącznie 6 kg amfetaminy- 1 kg na placu przy Urzędzie Miasta w S. i 5 kg w U., po czym przekazał ją P. W., to jest czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Kluczowym dowodem przekonującym o sprawstwie S. S. (1) (tak i innych oskarżonych) stały się zeznania J. B.. Także w części, w jakiej odnoszą się do S. S. (1), depozycje J. B. ocenione zostały z pełnym respektowaniem reguł podyktowanych art. 7 k.p.k. Zeznania natomiast J. B. dawały podstawy do przyjęcia, że przestępcza aktywność S. S. (1) nie ograniczyła się tylko do dwukrotnego wykonania zadania „kuriera” w przekazaniu amfetaminy przez J. B. P. W..

Z faktu, że P. Z. (2) nie rozpoznał S. S. (1) jako osoby, której J. B. przekazywał amfetaminę nie można wyprowadzać wniosku, że relacje tego ostatniego co do udziału w przestępczym procederze S. S. (1) nie są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Niewątpliwie natomiast zeznania P. Z. (2), który opisuje swoją rolę w przestępstwach dokonywanych przez J. B. uwiarygodniają co do zasady relacje składane przez świadka koronnego. Brak jest takich racjonalnych przesłanek, które by mogły wskazywać, że J. B. niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy pomawia S. S. (1) o takie zachowania, których oskarżony nie podejmował.

Nie sposób zgodzić się z obrońcą S. S. (1), że uczestniczenie w obrocie czy wprowadzanie do obrotu w rozumieniu przepisu z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii polegać musi na hurtowym uzyskiwaniu narkotyków i takim też przekazywaniu ich kolejnym osobom, zatem oskarżonemu (który odebrał narkotyki od J. B. i przekazał P. W.), należałoby wykazać zamiar przejęcia amfetaminy celem późniejszego wprowadzenia jej do obrotu (jak należy uznać, wprowadzenia do obrotu przez P. W.). Nie jest tak, jak stara się przekonać obrońca, że od odpowiedzialności za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii może uwolnić S. S. (1) ta okoliczność, że nie był on faktycznym

odbiorcą amfetaminy, nie miał do niej swobodnego dostępu, nie mógł z niej korzystać, a jego rola ograniczyła się do odebrania paczki z amfetaminą i przekazania jej P. W..

W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd I instancji czyni trafne uwagi co do tego, w jaki sposób należy rozumieć termin „uczestnictwa w obrocie” substancjami psychotropowymi z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (str. 472- 474). Słusznie wskazuje Sąd I instancji, odwołując się do stanowiska Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 18.10.2012 r. w sprawie II AKa 163/12, że pojęcie uczestniczenia w obrocie z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii odnosi się także do takich zachowań jak magazynowanie środków, udostępnianie lokalu, w którym ma dojść do wprowadzenia do obrotu, jest to zachowanie każdego, kto ma odegrać nawet niewielką rolę w procesie wprowadzania do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Nie może być wątpliwości w ocenie Sądu odwoławczego, że za takie właśnie zachowanie uznać trzeba postępowanie S. S. (1), który był kurierem, przekazującym amfetaminę otrzymaną od J. B. P. W..

Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska obrońcy, że nie był uprawniony Sąd I instancji do przypisania oskarżonemu uczestnictwa w obrocie co najmniej 50 kg amfetaminy. Sąd Okręgowy, na co trafnie zwraca uwagę skarżący, dostrzegł w zeznaniach J. B. pewną tendencję do generalizacji sprowadzającą się do zbiorowego określania i przypisywania zachowań, a jednocześnie zawyżania ilości transakcji narkotykowych i ich częstotliwości. Wbrew jednak stanowisku prezentowanemu przez obrońcę, w przypadku S. S. (1) relacje J. B. takich elementów nie zawierają. Zauważyć trzeba, że kontakty J. B. ze S. S. (1) były szczególnie intensywne (vide: zeznania J. B. k. 3578-3579 t.18, 3801 v. t.XIX, k. 3890v, t. XX, 4104v. t. 21). Jak wskazywał świadek koronny, przez cały czas jego współpracy z P. W. amfetaminę odbierał S. S. (1). J. B. bliżej opisał dwa zdarzenia- na placu na starym rynku S. i pod kinem w U.. Poza tym S. S. (1), według relacji J. B. wielokrotnie odbierał amfetaminę pod garażami, trudno zatem aby świadek mógł w szczególności zapamiętać takie powtarzające się sytuacje. Podzielając stanowisko obrońcy, że upływ czasu, wielość zdarzeń może mieć wpływ na zdolności odtworcze J. P. stwierdzi trzeba, że to relacjom świadka z postępowania przygotowawczego przydać należy walor wiarygodności. Prawdą jest, że J. B. przekazywał narkotyki wielu osobom, ale ponownie podkreślić trzeba, że jego kontakty ze S. S. (1) nie były sporadyczne, zapewnioną zatem miał możliwość właściwego oznaczenia ilości amfetaminy, w przekazaniu której S. S. (1) uczestniczył. Niczego dla zaakceptowania ustaleń Sądu I instancji w omawianym zakresie nie zmieniają wyliczenia dokonywane przez obrońcę w złożonej skardze. Rzecz bowiem w tym, że P. W. nie przypisano nabycia od J. B. 100 kg amfetaminy, ale **co najmniej** 100 kg tej substancji.

Jako chybiony, co już wyżej zaakcentowano, ocenił Sąd odwoławczy stawiany w skardze zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który miałby wyrażać się w niesłusznym uznaniu, że S. S. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na obrocie znacznymi ilościami amfetaminy. Szersze rozważania w tym zakresie, także co do sprawstwa S. S. (1), Sąd Apelacyjny zawarł w części uzasadnienia odnoszącej się do oskarżonych P. W. i J. M. (1).

Z przyczyn szerzej przedstawionych przy omawianiu apelacji dotyczących oskarżonego P. W., Sąd odwoławczy przyjął, że to dopiero od początku 2007 r. S. S. (1), uczestnicząc w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, działał w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw, co skutkowało korektą opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XIV wyroku.

Rację ma obrońca S. S. (1), że w przedmiotowej sprawie doszło do obrazy przepisu art. 4 §1 k.k. W istocie rzeczy, przestępstwo z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożone było przed zmianą wprowadzoną ustawą z 01.04.2011 r (Dz.U. nr 117 poz. 678) karą pozbawienia wolności do lat 10; od 09.12.2011 r. zagrożone jest karą od 2 do 12 lat pozbawienia wolności. Nastąpiło także z mocy ustawy z 05.11.2009 r. (Dz.U. nr 206, poz. 1589) zaostrzenie z dniem 08.06.2010 r. kary grzywny. Skoro Sąd I instancji odwołuje się w zaskarżonym wyroku do tekstu jednolitego ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii- Dz.U. z 2012 r. poz. 124, a nie wskazuje w kwalifikacji prawnej czynów ani w podstawie wymiaru kary art. 4 §1 k.k., to uznać trzeba, że wyrokując, miał na względzie przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii obowiązujące po 09.12.2011 r. i przepisy Kodeksu karnego co do grzywny obowiązujące po 08.06.2010 r.

Akceptując przytaczany przez skarżącego pogląd prawny wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 27.05.2014 r. w sprawie II AKa 461/13 zauważyć trzeba, że nie ma on charakteru uniwersalnego. Nie jest tak, że uchybienie art. 4 §1 k.k., automatycznie przekładać się musi na złagodzenie wymierzonej kary. Obniżenie orzeczonej kary winno nastąpić wówczas, jeżeli w świetle uprzednio obowiązującego zagrożenia, wymierzoną karę można byłoby uznać za rażąco niewspółmierną. W przekonaniu Sądu odwoławczego, nie jest tak w przypadku S. S. (1). Waga popełnionego przez oskarżonego przestępstwa, ilość amfetaminy w obrocie której uczestniczył, przekonuje, że także na gruncie ustawy obowiązującej do 09.12.2011 r. tylko z powodu niższego zagrożenia, nie sposób uznać, że kara pozbawienia wolności jaką wymierzono S. S. (1) jest niewspółmierna. Takie samo stanowisko Sąd odwoławczy zajmuje jeżeli chodzi o wymierzoną oskarżonemu grzywnę. Wytknięte przez obrońcę uchybienie winno skutkować jedynie zmianą zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie o art. 4§1 k.k. kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonemu czynów, jak też podstawy prawnej wymiaru kar.

Sąd odwoławczy obniżył wymierzoną S. S. (1) karę pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. Powodem obniżenia kary za ten czyn nie było jednak wadliwe zastosowanie przez Sąd I instancji ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym po 9 grudnia 2011 r. Sąd odwoławczy podzielił stanowisko obrońcy, że nie zostały docenione przez Sąd I instancji takie okoliczności na korzyść S. S. (1), jak jego dotychczasowa niekaralność, podeszły wiek. Zgodzić należy się ze skarżącym, że S. S. (1), mimo znacznej wagi obydwu przypisanych czynów, nie jest sprawcą o wysokim stopniu zdemoralizowania.

Sąd odwoławczy obniżył do 3 lat karę pozbawienia wolności wymierzoną S. S. (1) za przestępstwo z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uznając, że kara w tym rozmiarze będzie karą sprawiedliwą, należycie uwzględniającą występujące po stronie oskarżonego okoliczności tak obciążające jak i łagodzące.

Jako karę łączną, Sąd odwoławczy wymierzył karę S. S. (1) karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności uznając, że należycie uwzględnić ona będzie ścisłe związki podmiotowo- przedmiotowe zachodzące między przypisanymi oskarżonemu czynami.

odnośnie apelacji obrońcy oskarżonych G. R. i M.

K. (1):

G. R. zmarł, co skutkowało musiało stosownie do treści art. 437§2 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 5 k.p.k. w zw, z art. 632 pkt 2 k.p.k. uchylenie zaskarżonego wyroku wobec tego oskarżonego i obciążenie kosztami postępowania w tym zakresie Skarbu Państwa.

Apelacja obrońcy M. K. (1) o tyle jedynie okazała się zasadna, że przy podzieleniu zarzutu naruszenia art. 4§1k.k.,skutkowało uzupełnienie o ten przepis kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu jak też podstawy prawnej wymiaru kary.

Jako niezasadny natomiast Sąd odwoławczy uznał podnoszony w skardze zarzut obrazy przepisów postępowania- art. 2§2, art. 5§2, art. 7, art. 410 k.p.k., która miałaby polegać na dowolnej ocenie zeznań świadka koronnego J. B..

Sąd odwoławczy podzielił stanowisko Sądu I instancji, który ustalenia faktyczne w odniesieniu do M. K. (1) budował w oparciu o zeznania J. B., składane w toku postępowania przygotowawczego. Słusznie Sąd I instancji przyjął, że lepiej wówczas J. B. pamiętał poszczególne transakcje sprzedaży amfetaminy, ilości tej substancji i osoby ją nabywające. Krytycznie odnosząc się do zeznań składanych przez J. B. na rozprawie, obrońca nie wykazał, aby zachodziły pomiędzy nimi różnice tak daleko idące, że nie można ich wytłumaczyć znacznym upływem czasu od wydarzeń jakich przedmiotowa sprawa dotyczy.

W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd I instancji przekonująco wyjaśnił, z jakich względów jako wiarygodne ocenił zeznania J. B., który jako jednego z odbiorów produkowanej amfetaminy wskazywał M. K. (1) (str. 365-373 uzasadnienia).

Z niczego nie wynika, aby J. B. mylił osobę oskarżonego z kimś innym.

Niezależnie od pewnych różnic w opisywanych transakcjach, konsekwentnie J. B. podawał, że były trzy takie sytuacje.

Odnosnie ilości nabywanej amfetaminy, Sąd I instancji przyjął na korzyść, najmniejsze wskazywane przez J. B. ilości.

Przestępcza działalność J. B. miała bardzo szeroki zakres. Uczestniczył tak w produkcji amfetaminy jak i jej wprowadzaniu do obrotu.

Nie może dyskredytować jego zeznań to, że w niektórych przypadkach może mylić miejsca, w których doszło do przekazania konkretnemu nabywcy amfetaminy.

Przytaczane wrywkowo przez skarżącego wypowiedzi J. B., nie zawierają tak daleko idących niespójności, które by poddawały w wątpliwość jego relacje co do rodzaju jego kontaktów z M. K. (1).

Ponownie trzeba podkreślić, że materiał dowodowy nie wywołuje wątpliwości co do tego, że J. B. prawidłowo w M. K. (1) zidentyfikował jednego ze swoich kontrahentów.

Konsekwentnie J. B. podawał, że M. K. (1) poznał przez K. K., wskazywał, że M. K. (1) amfetaminę nabywał z mężczyzną o pseudonimie (...), którego tożsamości w sposób pewny nie zdołano ustalić. Brak jest jakichkolwiek przesłanek które by przekonywały, że J. B. niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy może pomawiać M. K. (1) o takie zachowanie, którego oskarżony nie podejmował.

Okolicznością która ostatecznie przekonuje o wiarygodności J. B. jest opisany przez niego fakt rozliczenia jednej partii amfetaminy samochodem marki A.. M. K. (1) nie przeczył sprzedaży takiego samochodu, ale utrzymywał, że za pojazd przekazał pieniądze, a kontakt został nawiązany przez ogłoszenie na portalu A. (k.7035 t. XXXV). Nie można nie postrzec, że takiej treści wyjaśnienia M. K. (1) rażą wręcz naiwnością.

Co istotne, J. B. wiązał poszczególne transakcje z M. K. (1), z określonymi etapami wytwarzania amfetaminy w różnych miejscach.

Nie sposób zgodzić się z obrońcą, że relacje J. B. nie mogą zostać obdarzone walorem wiarygodności, ponieważ nie znajdują potwierdzenia w zeznaniach A. A., R. M., K. K.. Nawet jeżeli, co już wyżej podniesiono, J. B. może mylić miejsca, w których przekazywał narkotyki M. K. (1), to nie jest to równoznaczne z tym, że niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy świadek koronny podaje, że w ogóle transakcja dana miała miejsce. Zaznaczyć tu trzeba, że Sąd I instancji nie ustalił ostatecznie, że to R. M. jest mężczyzną o pseudonimie (...), aczkolwiek wiele za tym przemawia (vide: strona 457 uzasadnienia).

Zupełnie nie jest przekonujący wywód, że ekspertyza z użyciem psa tropiącego wykluczyła nabycie narkotyków przez M. K. (1) od J. B.. Wątku tego skarżący bliżej nie rozwija- jak się wydaje obrońca odnosi się do czynności przeprowadzonych w sprawie Sądu Rejonowego w Słupsku XIII K 2029/07- przeszukania mieszkania W. Z. przy ulicy (...). Do kwestii tej wyczerpująco odniósł się Sąd I instancji na stronie 304 uzasadnienia. Wystarczający będzie komentarz, że przeprowadzony eksperyment nie wykluczył wiarygodności zeznań J. B., że w mieszkaniu tym wcześniej strącał amfetaminę.

Trudno zgodzić się ze skarżącym, że bezpodstawne jest przyjęcie przez Sąd orzekający, że M. K. (1) nabył narkotyki celem dalszej odsprzedaży, ponieważ Sąd ustalając osoby odbiorcy nie mógł przyjmować, iż był to diler a nie konsument, zaś bez ustalenia tego niezbędnego dalszego ogniwa osobowego i jego roli (konsument czy diler) wykluczone było przyjęcie sprawstwa oskarżonego z art. 56 ust.3 ustawy o narkomanii.

Zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. sąd kształtuje swe przekonanie na podstawie przeprowadzonych dowodów ocenianych z uwzględnieniem między innymi zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego.

To zasady prawidłowego rozumowania i doświadczenie życiowe w pełni uprawniają stanowisko, że M. K. (1) tak duże ilości substancji psychotropowej nabył nie w celu konsumpcji, ale w celu dalszej odsprzedaży.

Nie może być zatem także w ocenie Sądu odwoławczego wątpliwości, że swoim zachowaniem M. K. (1) wyczerpał znamiona występku z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Z przyczyn omówionych bliżej przy apelacji obrońcy S. S. (1), Sąd odwoławczy jedynie uzupełnił o art. 4 §1 k.k. kwalifikację prawną czynu i podstawę wymiaru kary. Ponownie podkreślić trzeba, że sam fakt zastosowania ustawy dawnej, względniejszej dla sprawcy, nie musi automatycznie skutkować złagodzeniem kary. Wymierzone oskarżonemu kary: 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, po 200 zł każda z nich, również w stanie prawnym obowiązującym do 09.12.2011 r. nie mogą zostać ocenione jako nadmiernie surowe. Oskarżony trzykrotnie, w celu dalszej odsprzedaży, nabył znaczne ilości amfetaminy, w łącznej ilości co najmniej 13 kg. Niewątpliwie oskarżony dopuścił się czynu o szczególnie wysokiej społecznej szkodliwości, co musi spotkać się z odpowiednio surową karną represją niezależnie od tego, że M. K. (1) nie był uprzednio karany. Kary jakie wymierzono oskarżonemu, także mając na względzie ustawowe zagrożenie przed 09.12.2011 r. nie są ani nadmiernie surowe, ani nadmiernie łagodne, są to kary sprawiedliwe, należyte uwzględniające dyrektywy z art. 53§1 i 2 k.k. , co mając na uwadze, zaskarżony wyrok w stosunku do M. K. (1), poza omówioną zmianą, utrzymano w mocy.

odnośnie apelacji obrońców oskarżonego D. O. oraz obrońcy oskarżonych R. B. i J. M. (2):

Apelacje obrońców zasadne są tylko w części, w jakiej zarzucają obrazę art. 4§1 k.k. Uchybienie to z przyczyn wskazanych przy omawianiu apelacji obrońcy S. S. (1) skutkowało tylko zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonym czynów i podstawy prawnej wymiaru kar o ten przepis.

Tak jak w innych przypadkach, tak i w odniesieniu do D. O., R. B. i J. M. (2), Sąd odwoławczy podziela dokonaną przez Sąd I instancji ocenę jako wiarygodnych zeznań J. B.. Polemizując ze stanowiskiem Sądu I instancji co do zasad jakie winny towarzyszyć ocenie zeznań świadka koronnego, obrońca oskarżonych w istocie rzeczy nie wykazała takich sprzeczności , niejasności w relacjach J. B., które by wskazywały, że niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy pomawia oskarżonych o takie zachowania, których w rzeczywistości nie podejmowali.

Sąd odwoławczy, w orzekającym składzie, nie podziela tej części poglądów prezentowanych w orzecznictwie i doktrynie, stosownie do których, zeznania świadka koronnego mogą zostać uznane za wiarygodne dopiero wówczas, kiedy zostaną potwierdzone przez inne dowody. Podkreślić przy tym trzeba zdecydowanie, że istnieje szereg dowodów, które szeroko przedstawia Sąd I instancji, wykazujących, że J. B. mówi prawdę, tak opisując procesy wytwarzania narkotyków jak i wskazując osoby, które następnie je nabywały. Słusznie podkreśla Sąd I instancji, że składając wyjaśnienia i zeznania J. B. przede wszystkim koncertował się i rozwijał wątki związane z wytwarzaniem narkotyków.

Żadna z wniesionych w przedmiotowej sprawie apelacji nie kwestionuje zgodności jego relacji w tym zakresie z rzeczywistym stanem rzeczy.

Podobnie jak Sąd I instancji, Sąd odwoławczy nie znajduje przyczyn, dla których J. B. miałby fałszywie pomawiać o nabywanie narkotyków określone osoby, w tym D. O. i R. B..

Nie ma racji adwokat M. K. (3), że jako jedno przestępstwo potraktować należało zachowania opisane w punktach VIII i IX wyroku. Sąd I instancji ustalił, że pierwszego przestępstwa D. O. dopuścił się w okresie od września do końca 2008 r., drugiego w okresie od 1 do 30 września 2007 r. Nie można uznać, że zachowania te podjęte zostały w krótkich odstępach czasu, co wyklucza zastosowanie konstrukcji prawnej o jakiej mowa w art. 12 k.k. Z tej samej przyczyny nie można przyjąć, że przestępstwa te popełnione zostały w ciągu przestępstw z art. 91§1 k.k.

Niewątpliwie, lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie jest łatwa, wynika to jednak także z obszerności sporządzonego przez Sąd I instancji uzasadnienia. Uzasadnienie to jednak wskazuje jakie fakty są uznał za

udowodnione, jakie za nie udowodnione, na jakich opierał się dowodach, wyjaśniono podstawę prawną wyroku, wskazano okoliczności jakie zostały wzięte pod uwagę przy wymiarze kary.

Nie jest tak, że Sąd I instancji bezkrytycznie podchodził do zeznań J. B. odnoszących się do D. O.. Tak jak i w innych przypadkach, tok rozumowania Sądu I instancji, jak przekonują pisemne motywy wyroku, charakteryzował się daleko idącym krytycyzmem. To wszechstronne rozważenie całokształtu okoliczności sprawy doprowadziło do przypisania D. O. uczestnictwa w obrocie tylko 5 kg amfetaminy mimo, że J. B. wskazywał na ilości większe. Ustalenia Sądu I instancji nie były jednak efektem uznania że J. B. co do D. O. składa zeznania nieprawdziwe, ale tego, że jak wynikało z depozycji świadka, amfetaminę D. O. przekazywał nie on sam, ale D. G.. Skoro zaś J. B. skorelował jedną taką transakcję z określoną produkcją (w C.), to słusznie Sąd I instancji tylko co do niej przypisał oskarżonemu sprawstwo (vide: zeznania J. B. k. 3473-3473 v, 3505 t. XVIII, 3891 v, 3892 v t. XX).

Poszczególne relacje J. B. przytacza w złożonej skardze adwokat J. J., jednak z dokonaną przez obrońcę ich oceną nie można się zgodzić. Z faktu, że to nie J. B. przekazywał D. O. amfetaminę, nie można wyprowadzać wniosku, że mamy w tym przypadku tylko z dowodem ze słyszenia. J. B. opisał bliskie więzi D. G. i D. O., stąd też brak powodów aby wątpić, czy wypowiedź D. G. o przekazaniu D. O. substancji psychotropowej była zgodna z rzeczywistym stanem rzeczy. Podkreślić w tym miejscu trzeba, że to, iż J. B. przyznaje, że nie był obecny przy przekazywaniu przez D. G. amfetaminy D. O. przekonuje, że w istocie opisuje rzeczy takimi, jakie w rzeczywistości były.

Całkowicie chybione są podnoszone przez obydwu obrońców D. O. zarzuty, że przy braku dowodów rzeczowych i stosownej opinii biegłego, nie można przyjąć, że substancje w obrocie którymi miał uczestniczyć D. O. były substancjami narkotycznymi. Odnośnie punktu VIII wyroku, w przekonaniu Sądu odwoławczego nie może być wątpliwości, przy ocenie jako wiarygodnych zeznań J. B., że nabyta przez D. O. substancja była w istocie amfetaminą. J. B. wszak wskazał, że produkt ten, przekazany D. O. przez D. G. pochodził z konkretnej produkcji w C. (k. 3473- 3473 v t. 18), nie mógł zatem być czymś innym niż właśnie amfetaminą.

Podobnie rzecz się ma z substancją opisaną w punkcie IX wyroku. J. P. szeroko opisywał w postępowaniu przygotowawczym gdzie, w jaki sposób uprawiane były konopie, gdzie były suszone, jaką ilość nabył D. O. (1) (k.3484-3485). Nie ma racji adwokat J. J., że dowód z opinii biegłego należałoby powołać w związku z tym, że D. O. nie miał żadnego doświadczenia w zakresie hodowli marihuany i przy braku dokładniejszych danych co do temperatury i otoczenia nie można było jednoznacznie twierdzić, że produkt wyprodukowany w namiocie był rzeczywiście marihuaną, o poziomie (...) wskazanym ustawą.

Stwierdzić trzeba, że doświadczenie zawodowe Sądu odwoławczego wskazuje, że dla hodowli marihuany nie jest konieczne specjalistyczne wykształcenie, stosowne informacje można uzyskać w internecie. Jak wynika z relacji J. B., przy uprawie marihuany korzystali z wiedzy osoby, która wcześniej takim procederem się zajmowała.

Trudno także dać wiarę, że D. O. wydatkował 20.000 zł na produkt, który w rzeczywistości nie był marihuaną. Jak opisał J. B. (k.3485 t. 18), D. O. i osoba która mu towarzyszyła: „ (...) mieli zastrzeżenia do tego towaru, bo owszem kopało, ale źle wyglądało i było wilgotne (...) „ .

Nie można zgodzić się z adwokatem J. J., że bezpodstawne jest przyjęcie przez Sąd I instancji, iż oskarżony nabył narkotyki celem dalszej odsprzedaży albowiem nie ustalając osoby odbiorcy nie mógł przyjąć, że D. O. był dilerem a nie konsumentem.

Co już wyżej podkreślono, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. sąd kształtuje swe przekonanie na podstawie przeprowadzonych dowodów ocenianych z uwzględnieniem między innymi zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego.

To zasady prawidłowego rozumowania i doświadczenie życiowe w pełni uprawniają stanowisko, że i w przypadku D. O., tak duże ilości substancji psychotropowej i środka odurzającego wskazują, że nabył je nie w celu konsumpcji, ale w celu dalszej odsprzedaży.

Nie może być zatem w ocenie Sądu odwoławczego wątpliwości, że swoim zachowaniem D. O. każdorazowo wyczerpał znamiona występku z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64§1 k.k.) . Wylimitować tylko należało z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego D. w punkcie VIII art. 12 k.k., skoro była to jednorazowa transakcja.

Tak jak w przypadku D. O., nie może być wątpliwości, w przekonaniu Sądu odwoławczego, co do prawidłowości identyfikacji przez J. B. R. B. jako kolejnego nabywcy amfetaminy. Kontakt J. B. z R. B. nie był ani przypadkowy, ani jednorazowy. Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (str. 372- 378 uzasadnienia) szczegółowo opisuje spotkania J. B. i R. B., w trakcie których dochodziło do nabywania przez tego ostatniego amfetaminy. Sąd odwoławczy także i w tym zakresie nie znajduje podstaw do odmowy wiary J. B..

Nie sposób zgodzić się ze skarżącą, że w relacjach J. B. zachodzą takie sprzeczności , niejasności które wykluczają obdarzeniem ich walorem wiarygodności w odniesieniu do R. B.. Co już podkreślano, J. B. opisywał szereg zdarzeń, od których upłynął znaczny okres czasu. Nie może zatem dziwić, że wielu szczegółów już nie pamięta. To, że jego relacje nie znajdują wiernego potwierdzenia w zeznaniach wskazanego przez obrońcę P. Z. (2) nie przemawia za tym, że mówi on nieprawdę. Zdaje się przy tym obrońca nie dostrzegać, że to właśnie zeznania P. Z. (2) są jednym z tych dowodów, utwierdzających przekonanie o prawdomówności J. B., skoro wskazywał, że na polecenie świadka koronnego woził narkotyki w różne miejsca w Polsce, woził także samego J. B. kiedy rozprowadzał on amfetaminę. Konsekwentnie w postępowaniu przygotowawczym J. B. podawał gdzie spotykał się z R. B., jakie ilości amfetaminy przekazywał, odnosił się przy tym także do konkretnych produkcji, co tym bardziej wzmacnia jego wiarygodność. Obrońca nie zawarł w skardze takich argumentów, które by przekonywały, że Sąd I instancji przekroczył granice swobodnej oceny dowodów odmawiając wiary R. S. (3), który przeczył, aby towarzyszył J. B. do stacji paliw w O., gdzie doszło do jednego z kontaktów z R. B..

Podobnie jak w przypadku D. O., to ilość nabytej przez R. B. substancji psychotropowej jednoznacznie wskazuje, że towarzyszył temu zamiar dalszej jej odsprzedaży.

Wprawdzie Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 4 §1 k.k. , ale w ocenie Sądu I instancji, nie może to mieć konsekwencji w postaci złagodzenia wymierzonych oskarżonym D. O. i R. B. kar pozbawienia wolności. Orzeczone wobec D. O. kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn przypisany w punkcie VIII wyroku i 2 lat pozbawienia wolności za czyn przypisany w punkcie IX, także w stanie prawnym obowiązującymi do 09.12.2011 r. nie mogą zostać ocenione jako nadmiernie surowe. Oskarżony dopuścił się w warunkach recydywy z art. 64 §1 k.k. dwóch przestępstw o wysokim stopniu społecznej szkodliwości, co musi spotkać się z odpowiednio surową prawnokarną reakcją. Kara łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności należyć uwzględnić zachodzące pomiędzy poszczególnymi czynami związku przedmiotowo- podmiotowe. Podkreślić trzeba, że wprawdzie obydwie czyny wyczerpywały znamiona tego samego przepisu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jednak stosunkowo znaczny odstęp czasowy między nimi przekonuje, że brak jest podstaw do wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności w rozmiarze niższym, niż w zaskarżonym wyroku.

Sąd odwoławczy dokonał natomiast korekty w zakresie kary grzywny wymierzonej D. O. w punkcie VIII wyroku i w konsekwencji na nowo ukształtował karę łączną grzywny.

Tak jak w przypadku kary pozbawienia wolności, tak i co do grzywny Sąd odwoławczy nie dostrzega potrzeby jej złagodzenia z powodu naruszenia dyspozycji art. 4§1 k.k. Zauważyć natomiast trzeba, że w punkcie VIII Sąd I instancji wymierzył karę 200 stawek dziennych grzywny, w punkcie IX 100 stawek, a jako łączną- grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych, co pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią art. 86§1 k.k.

W takiej sytuacji Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył wymierzoną w punkcie VIII grzywnę do 100 stawek, uznając że zasadne będzie ukształtowanie jej na takim samym poziomie jak grzywna orzeczona za czyn przypisany w punkcie IX wyroku. Jako karę łączną orzeczono wobec D. O. karę 150 stawek dziennych przy

ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł, to jest taką samą jak w zaskarżonym wyroku, przemawiają bowiem za tym zachodzące pomiędzy przypisanymi oskarżonemu przestępstwami związku przedmiotowo- podmiotowe.

Dostrzegając, że R. B. nie był uprzednio karany, w ocenie Sądu odwoławczego wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego czynu, już z uwagi na ilość amfetaminy w której obrocie uczestniczył, przekonuje, że także w poprzednim stanie prawnym kary 3 lat pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny po 200 zł każda z nich nie mogą zostać uznane za nadmiernie surowe. Są karami sprawiedliwymi, należyte uwzględniającymi występujące po stronie oskarżonego okoliczności tak łagodzące jak i obciążające.

Za wyjątkiem zarzutu odnoszącego się do obrazy art. 4§1 k.k., za bezzasadną Sąd odwoławczy ocenił apelację obrońcy J. M. (2). Także i w odniesieniu do tego oskarżonego Sąd odwoławczy aprobuje stanowisko Sądu I instancji, który jako wiarygodne ocenił zeznania J. B..

Nie jest tak, że uniewinnienie J. M. (2) od zarzutu kierowania zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się obrotem znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, oraz od udziału w obrocie taką substancją winno automatycznie skutkować uniewinnieniem oskarżonego od trzeciego zarzucanego czynu.

W każdym z trzech przypadków oskarżenie opierało się na zeznaniach J. B.. Uniewinniając J. B. od dwóch czynów, Sąd I instancji nie stwierdził, że J. B. zeznawał nieprawdę. Rzecz w tym, że jeżeli chodzi o rzekome kierowanie grupą przestępczą i uczestniczenie w obrocie amfetaminą, to tak jak w przypadku P. K. (1), wiedza jaką dysponował J. B. w istocie była wiedzą „ze słyszenia”. To z tej przyczyny, przy braku innych pewnych dowodów, Sąd I instancji podjął decyzję o uniewinnieniu J. M. (2) od czynów z art. 258§3 k.k. i z art. 18§1 k.k. w zw. z art. 56 ust.3 k.k. Sąd orzekający przyjął wszak, że możliwe były kontakty J. M. (2), kiedy przebywał w warunkach izolacji ze światem zewnętrznym, tyle, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jednoznacznie tego nie potwierdził. Do niczego zatem istotnego nie prowadzą wywody obrońcy, że J. M. (2) będąc tymczasowo aresztowany nie mógł w sposób legalny nawiązać kontaktu telefonicznego. To od P. W. J. B. miał informacje co do roli, jaką w przestępczym procederze odgrywać miał J. M. (2).

Podkreślić trzeba, że J. M. (2) był w przeszłości skazany (k.3225 - 3234 t. 17) za przestępstwo z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione od listopada 2004 r. do stycznia 2005 r. wspólnie i w porozumieniu między innymi z J. W. (przyrodnim bratem P. W.), stąd też nie mogłoby dziwić odwoływanie się przez J. M. (2) do wcześniej współpracy na polu takiej przestępczości. Na bliskie związki J. M. (2) i P. W. wskazywał także A. W. (k.227 t. II A).Przekonują o tym także wyjaśnienia J. M. (2), który przyznawał, że zdarzało się, że P. W. przywoził na widzenia jego konkubinę J. G..

Sam fakt, że J. B. przebywał z J. M. (2), w dniach 26-27 stycznia 2010 r. „w jednej celi w Areszcie Śledczym w S. jest bezsporny. W odróżnieniu od zarzutów udziału w zorganizowanej przestępczości i obrocie substancją psychotropową, J. B. relacjonował rozmowę, jaką odbył bezpośrednio z J. M. (2). Nie można też nie zauważyć, że J. B. rozmowę tę relacjonował niejako „ na uboczu” swoich wyjaśnień co do roli jaką mógł odgrywać J. M. (2) w przestępstwach narkotykowych.

Z pewnością zeznania R. S. (2) i M. D. (3) nie przeczą twierdzeniem J. B.. Jak wskazywał J. B., w czasie kiedy rozmawiał z J. M. (2), świadkowie ci zajęci byli oglądaniem telewizji, oni sami rozmawiali szeptem.

Nie przekroczył zatem Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów dając wiarę J. B., że kiedy byli osadzeni w jednej celi w Areszcie Śledczym w S., J. M. (2) nakłaniał go, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej do obrotu amfetaminą w ilości 30 kg po opuszczeniu aresztu, zapewniając zbyt takiej ilości amfetaminy na terenie S.. Sąd odwoławczy podziela rozważania Sądu I instancji co do istoty konstrukcji prawnej podżegania (str. 354-356) . Skoro oskarżony zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na podjętą już w tym czasie przez J. B. współpracę z organami ścigania, trafnie Sąd I instancji zachowanie takie zakwalifikował jako wyczerpujące znamiona występku z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a z uwagi na działanie w warunkach powrotu do przestępstwa- w zw. z art. 64§1 k.k.

Nie sposób zaakceptować stanowiska obrońcy, że po stronie oskarżonego może mieć zastosowanie dyspozycja art. 15§1 k.k.

W istocie J. M. (2) nie ponowił propozycji złożonej J. B.. Niezależnie od tego, czy miał ku temu okazję i możliwości, to zauważyć trzeba, że o odstąpieniu od popełnienia czynu jaki zarzucono J. M. (2) można by mówić wtedy, gdyby odstąpił od nakłaniania J. B. do popełnienia czynu z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w czasie prowadzonej z nim rozmowy w Areszcie Śledczym w S.. To nie oskarżony odstąpił od dokonania czynu zabronionego, to J. B. nie powziął zamiaru dokonania przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Słusznie zatem przyjął Sąd I instancji, że J. M. (2) dopuścił przestępstwa usiłowania podżegania do obrotu znacznymi ilościami amfetaminy.

Oczywiście nie ma racji obrońca, że Sąd orzekający sam wykluczył sprawstwo oskarżonego. W żaden sposób nie wskazuje na to cytowany fragment uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sytuacji, kiedy oskarżonemu przypisano nie podżeganie do przestępstwa z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a usiłowanie podżegania do takiego czynu.

Tak też należy rozumieć sformułowanie zawarte na stronach 355-356 : „ (...) czyn nie został ostatecznie dokonany wobec braku zamiaru jego popełnienia przez J. B.” – co utwierdza o trafności stanowiska Sądu I instancji, że J. M. (2) swoim zachowaniem zrealizował znamiona usiłowania podżegania do przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Dostrzegając naruszenie dyspozycji art. 4§1 k.k., Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw, aby z tego powodu łagodzić wymierzoną J. M. (2) karę 3 lat pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości każdej z nich na 100 zł. J. M. (2) usiłował nakłonić J. B. do popełnienia przestępstwa o bardzo wysokim stopniu społecznej szkodliwości- jego przedmiotem miała być amfetamina w bardzo dużej ilości, bo 30 kg. Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany, odpowiada w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64§1 k.k., stąd też wymierzonych kar nie można uznać jako noszących cech nadmiernej surowości, także w stanie prawnym obowiązującym przed 09.12.2011r.

odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1):

Apelacja obrońcy M. S. (1) okazała się zasadna w części w jakiej zarzuca rażąca niewspółmierność orzeczonej kary.

Jako chybiony Sąd odwoławczy uznał podniesiony w apelacji obrońcy M. S. (1) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miałby się wyrażać w niesłusznym uznaniu, że oskarżony dopuścił się pomocnictwa ustalonym osobom do wytworzenia znacznych ilości środków psychotropowych w ten sposób, że udostępnił im pomieszczenia do wytwarzania tych środków oraz, że uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków psychotropowych.

Całkowicie bowiem nie są przekonujące wywody obrońcy M. S. (1), że oskarżony nie miał świadomości celu w jakim będzie wykorzystana posesja w R. i pomieszczenia w domku letniskowym w miejscowości K..

W świetle konsekwentnych zeznań J. B., które i w tym zakresie prawidłowo zostały ocenione przez Sąd I instancji, nie może być wątpliwości, że udostępniając z M. R. posesję w R. a potem domek letniskowy w miejscowości K., oskarżony był w pełni świadomy, że będzie tam prowadzona produkcja amfetaminy.

Trudno zgodzić się, że J. B. dysponował mało precyzyjnymi informacjami co do wynagrodzenia M. S. (1) za wyświadczoną pomoc w dostępie do miejsc, w jakich wytwarzano amfetaminę. Wskazywał przecież, że oskarżony wziął 15 gr próbki aby komuś pokazać „co to jest” oraz, że dostał 1 kg amfetaminy za załatwienie miejsca (k. 3870, t. 20). Mogące się pojawiać wątpliwości co do celu, w jakim wynajmowane były (w przekonaniu M. S. (1)) pomieszczenia w R. i K., w związku z podkreślanymi przez obrońcę wypowiedziami J. B. o przekazywaniu przez M. A. pieniędzy M. S. (1), usuwają relacje J. S. (1)- wynika z nich jednoznacznie, że za pośrednictwem M. S. (1) otrzymał kilogram amfetaminy (k. 161). Całkowicie dowolna jest sugestia obrońcy, że to M. A., kiedy doszło do nieporozumień w zakresie rozliczeń finansowych, przywłaszczył sobie amfetaminę i obarczył jej przyjęciem M. S. (1).

W świetle depozycji J. B. i J. S. (1) uprawniony był Sąd I instancji do przyjęcia, że M. S. (1) wiedział, że na posesji w R. i w pomieszczeniach domku letniskowego w miejscowości K. wytwarzana będzie amfetamina oraz, że za udostępnienie tych miejsc oskarżony otrzymał 1.015 kg amfetaminy. Wiarygodności relacji J. B. i J. S. (1) nie podważają zeznania H. S. i M. A.. Jak podkreśla obrońca, z wypowiedzi H. S. i M. A. wynika, że nie informowali ani M. S. (1), ani M. R. o celu wynajęcia pomieszczeń. Nie sposób jednak z tego wywodzić, że niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy są relacje J. B. i J. S. (1). Tak samo z faktu, że H. S. nie mówi o przekazaniu na rzecz M. S. (1) amfetaminy nie wynika, że tak nie było.

Nie przekroczył Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów dochodząc do przekonania, że powodem, dla którego przeniesiono sprzęt służący do końcowego etapu produkcji, tzw. „strącania” na posesję M. S. (3) w S. było zainteresowanie policji terenem gdzie wytwarzano amfetaminę (M. R. przekazał producentom amfetaminy informację, że policja poszukiwała w okolicy złodziei samochodów) a nie fakt, że pomieszczenia w miejscowości K. nakazał opuścić M. S. (1), kiedy dowiedział się o produkcji amfetaminy.

Nie jest przekonujący argument obrońcy, że o braku zawinienia M. S. (1) może świadczyć ta okoliczność, że przekazał organowi prokuratorskiemu materiał fotograficzny z pobytu oskarżonych na terenie R. i K., na którym uwidocznieni są uczestnicy produkcji amfetaminy. Przekazany materiał fotograficzny w żaden sposób nie odnosi się do procesu produkcji w R. i K. amfetaminy.

Sąd odwoławczy akceptuje także ustalenie Sądu I instancji, że M. S. (1) przyjął amfetaminę jako wynagrodzenie za udostępnienie osobom trudniącym się wytwarzaniem substancji psychotropowych pomieszczeń do takiej produkcji w celu dalszej jej dystrybucji. Na taki zamiar oskarżonego wskazuje znaczna ilość amfetaminy- 1,015 kg.

Przy prawidłowych ustaleniach faktycznych, właściwie Sąd I instancji zakwalifikował zachowanie M. S. (1) jako wyczerpujące znamiona przestępstwa z art. 18§3 k.k. w zw.53 ust.2 i art. 56 ust.1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k. i art. 11§2 (z przyczyn wyżej podanych, także w stosunku do M. S. (1) kwalifikację prawną czynu należało uzupełnić o art. 4§1 k.k.).

Oskarżony nie był dotychczas karany, nic też nie wskazuje na jego bliższe związki ze zorganizowanymi grupami mającymi na celu popełnianie przestępstw narkotykowych, czy też innych. Całkowicie uzasadnione jest w przekonaniu Sądu odwoławczego twierdzenie, że czyn jakiego dopuścił się M. S. (1) ma w jego życiu charakter incydentalny, w przyszłości będzie on przestrzegał porządku prawnego. Mając to na uwadze, Sąd Apelacyjny obniżył wymierzoną M. S. (1) karę pozbawienia wolności do najniższego ustawowego zagrożenia, to jest do 3 lat. Sąd odwoławczy nie znalazł natomiast podstaw do łagodzenia wymierzonej oskarżonemu grzywny. M. S. (1) dopuścił się czynu o znacznej społecznej szkodliwości działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stąd też winien ponieść wymierne konsekwencje ekonomiczne swego karygodnego zachowania.

Mając na uwadze powyższe, zaskarżony wyrok w stosunku do M. S. (1) za wyjątkiem zmiany w zakresie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności, jako trafny, utrzymano w mocy.

odnośnie apelacji Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w W.:

Apelacja Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w W. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Także i w zakresie stawianego P. K. (1) zarzutu dokonania czynu z art. 55 ust.3 ustawy z 29.05.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, który miałby polegać na tym, że oskarżony w grudniu 2007 r. wspólnie i w porozumieniu z K. K. dokonał wywozu z Polski na terytorium Hiszpanii 1 kg amfetaminy, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące i wszechstronne postępowanie dowodowe.

W oparciu o wyniki tego postępowania Sąd orzekający doszedł do przekonania, że zgromadzone dowody nie dają dostatecznych podstaw do przypisania P. K. (1) zrzucanego zachowania.

Sąd odwoławczy takie stanowisko Sądu Okręgowego podziela.

W złożonej skardze oskarżyciel publiczny nie wskazuje na żadne nowe dowody, nie twierdzi też, że Sąd I instancji zaniechał przeprowadzenia jakichkolwiek dowodów, które mogłyby przyczynić się do jeszcze głębszego wyjaśnienia sprawy.

Nie przekonały natomiast Sądu odwoławczego zawarte w skardze argumenty zmierzające do wykazania, że całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie pozwalał na przypisanie sprawstwa P. K. (1).

Z pewnością zgromadzone dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że P. K. (1) przewiózł z Polski do Hiszpanii, działając wspólnie i w porozumieniu z K. K. 1 kg amfetaminy, jednak nie jest to taki wysoki stopień prawdopodobieństwa, że zasadne byłoby twierdzenie, że graniczy z pewnością.

Jak i co do innych oskarżonych, kluczowym dowodem, który miałyby przekonywać o winie P. K. (1), były zeznania świadka koronnego J. B..

Sąd I instancji o ile jako wiarygodne ocenił zeznania J. B. co do tego, że wręczył K. K. 1 kg amfetaminy, która miała być przekazana P. K. (1) celem przewiezienia do Hiszpanii, to poddał w wątpliwość relacje świadka koronnego co do tego, czy zadanie takie przez K. K. zostało wykonane, to jest, czy faktycznie amfetaminę P. K. (1) przekazał. Nie jest przy tym tak, co trzeba podkreślić, że Sąd orzekający przyjął, że odnośnie P. K. (1) J. B. złożył nieprawdziwe zeznania.

Wątpliwości Sądu zrodziły się już w związku z podawaną przez J. B. datą, w której miało dojść do omawianego przestępstwa.

W postępowaniu przygotowawczym J. B. wskazywał na grudzień 2007 r., przed Sądem na grudzień 2006 r. O ile nie można zgodzić się z Sądem I instancji, że przypisanie P. K. (1) przestępnego działania nie jak to wskazano w akcie oskarżenia w grudniu 2007 r., a w grudniu 2006 r., stanowiłoby wyjście poza granice oskarżenia, to niezależnie od rzeczywistego czasu kiedy miałyby to mieć miejsce, rację ma Sąd I instancji, że wiedza jaką dysponował J. B. była wiedzą ze słyszenia. Nie był ani obecny przy wręczaniu amfetaminy P. K. (1), ani też z oskarżonym nigdy na ten temat nie rozmawiał. P. K. (1) nie przyznał się do zarzucanego czynu, K. K. negował przekazanie mu amfetaminy.

Prezentując przekonanie, że P. K. (1) dokonał przewozu do Hiszpanii 1 kg amfetaminy oraz, że było to w 2006 r., stosownie do relacji J. B. z rozprawy, oskarżyciel publiczny zawarł w skardze takie argumenty, które stanowią jednie polemikę z ustaleniami Sądu orzekającego. Nie wskazano w apelacji na okoliczności, które nie stałyby się przedmiotem rozważań Sądu I instancji. Odmienna ocena wymowy zgromadzonych dowodów dokonana przez Sąd orzekający pozostaje jednak po ochroną prawa procesowego.

W pełni uprawniony był Sąd I instancji do przyjęcia za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego, że w okresie od 23 sierpnia 2006 r. do wiosny 2007 r. przebywał w Hiszpanii i nie przyjeżdżał w tym czasie do kraju. Rzecz bowiem nie w tym, czy byłoby to możliwe, ale w tym, że w sposób nie budzący wątpliwości nie wykazano, że we wskazanym czasie P. K. (1) rzeczywiście był w Polsce.

Do poczynienia wskazanych w pisemnych motywach wyroku ustaleń Sąd I instancji był uprawniony w świetle dowodów przytoczonych w apelacji (których wymowę skarżący ocenia inaczej)- zeznań W. K. i B. R., informacji Straży Granicznej, wyjaśnień P. K. (1). Skarżący nie wymienia takich dowodów, które by wskazywały, że bezsprzecznie P. K. (1) był, a nie tylko mógł być w Polsce w czasie, kiedy amfetamina miała zostać przewieziona do Hiszpanii.

Rację ma także Sąd I instancji, że z ustalonych okoliczności dotyczących zaciągnięcia przez P. K. (1) pożyczki gotówkowej o8.01.2008 r. nie sposób wyprowadzać pewnych wniosków co do sprawstwa oskarżonego. Już sama data zaciągnięcia pożyczki wywołuje wątpliwości co do możliwości powiązania jej ze zdarzeniem, które jak utrzymuje skarżący, miało mieć miejsce w grudniu 2006 r.

Także i w tym zakresie, składając zeznania, J. B. bazował nie na własnych obserwacjach, ale na informacjach uzyskanych od K. K.. Z wypowiedzi J. B. nie wynika, aby na temat tego kredytu rozmawiał z P. K. (1), a jak słusznie

podkreśla Sąd I instancji, świadek koronny podawał, że jego rozliczenia z K. K. i M. W. dotyczyły większej ilości amfetaminy niż ta, jaka rzekomo miała zostać wywieziona do Hiszpanii- to w związku z tym był „brany” do kredytu P. K. (1)

Podsumowując, podkreślić trzeba, że rzecz nie w tym, czy zeznania J. B. są wiarygodne, bo w istocie brak jest podstaw do ich zakwestionowania, ale w tym, czy za wiarygodne uznać należało informacje przekazywane przez K. K. świadkowi koronnemu.

Skoro brak jest dowodów o jednoznacznej wymowie, potwierdzających, że to co relacjonował K. K. J. B. zgodne było z prawdą, słusznie Sąd I instancji uniewinnił P. K. (1) od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z art. 55 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

O kosztach obrony z urzędu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym orzeczono na mocy art. 29 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o advokaturze (Dz.U. z 2015 r. poz. 615 z późn.zm.) i § 14 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09. 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163 , poz. 1348 z późn. zm.).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze rzeczono na mocy art. art.627, 633, 634 i 636§1 k.p.k., art. 2 ust.1 pkt 5 i 6, art. 3 ust.1, art.10 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm .). Zważywszy wysokość orzeczonych grzywien, Sąd odwoławczy za wyjątkiem oskarżonych , którym wymierzono opłaty za obie instancje- na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolnił pozostałych z obowiązku uiszczenia opłat za drugą instancję.